

ДЖЕК СЛЕЙД ЛАСИТЪР И ЗЛАТНАТА ЛЕЙДИ

Част 10 от „Ласитър“

Превод от немски: Георги Караиванов, 1993

chitanka.info

1.

От един час Карицо се беше превърнал в призрачен град. Сякаш всичко беше измряло под яркото обедно слънце. Дори и кучета не се виждаха. Бандитите, предвождани от Ел Кондор, бяха свършили добра работа. Това те правеха от години.

Мъже, жени и деца бяха наблъскани в малката църква като стадо. Свещеникът също беше между затворените. Той беше коленичил пред олтара и стоически се молеше непрекъснато, на висок глас, въпреки че това му причиняваше ужасни страдания. Бандитите го бяха вързали така жестоко, че той не можеше да падне, дори и да загубеше съзнание, благодарение на дървените колове, които бяха забити около него. Това беше едно от многото дяволски изобретения на Ел Кондор, който в този момент прекарваше времето си в единствения бар на малкото градче с няколко от представителните, но не и най-красиви момичета на Карицо.

Най-красивите бяха в малката църква. Те бяха коленичили между възрастни жени и мъже, и в бързината се бяха предрешили така, че да изглеждат прекомерно стари и грозни. Обаче опитът им за заблуда не помагаше. Бандитите се ориентираха добре. Всеки път, когато някой от тях излезеше от сакристията и жадно огледаше множеството, за някое от момичетата на Карицо настъпваше момент на ужас и унижение. Навън не проникваше никакъв звук. Дебелите стени заглушаваха всички шумове.

В църквата от време на време се долавяше тих плач. Изведнъж вратите се отвориха със замах и се възцари почти гробна тишина. Всички знаеха, че беше дошъл Ел Кондор. Неговите стъпки прокънтяха в тишината.

Так, так, так.

Всяка прозвучаваше като изстрел, а остриетата на натруфените му сребърни шпори звъняха като камбани за погребение. От месеци наред за всички хора, които живееха в тази част на страната, те се бяха превърнали в музика, съпровождаща злото. Където и да се появеше Ел

Кондор, имаше много мъртви. Хората, които бяха наблъскани в малката църква, имаха чувството, че са на място за екзекуция. И никой не се осмеляваше да направи нещо. Всеки мислеше само за това, как да запази собствения си живот. Страхът от смъртта ги вцепеняваше. Какво всъщност искаше Ел Кондор от тях? От този малък град в пустинята нямаше какво да се вземе! Никой бандит не можеше да се надява на голяма плячка.

А проклетите стъпки кънтяха. Отчаяните хора вече не можеха да издържат.

Так, так, так.

Никога ли нямаше да престане това?

Так!

Последната стъпка заглъхна. Бавно и със страх някои от заложниците се осмелиха да вдигнат глава. Ел Кондор беше спрял пред свещеника.

С насмешка водачът на бандитите гледаше надолу към своята жертва.

— Е, Себ?

Гласът му прозвуча дрезгаво и грубо. Заложниците стаиха отново дъх. Какво искаше този бандит от техния свещеник? Той беше човек, който никога не беше сторил нещо лошо.

— Какво искаш, Алекс? — попита отец Себастиан тихо, но без страх.

Ел Кондор избухна в подигравателен смях.

— И още питаш, Себ?

Главата на отец Себастиан клюмна напред. Цялото му тяло се отпусна. Той нямаше повече сила. Единствено възетата го държаха прав.

— Остави хората на мира — прошепна отец Себастиан. — След това ще ти кажа всичко, което искаш да научиш от мен.

Ел Кондор се изсмя отново.

— Това звучи добре, Себ. Питам се само дали наистина ще удържиш на обещанието си.

— Аз не изменям на думата си, Алекс! — сивокосият свещеник беше съвсем изтощен.

Изплашени до смърт, безмълвни и безпомощни, хората наблюдаваха как техният отец беше извлечен от църквата.

Всички биха му помогнали с удоволствие, но страхът беше прекалено голям. Не само поради това, че бандитите числено ги превъзхождаха. Те притежаваха и много по-добри оръжия. Имаха модерни пушки и пистолети „Уинчестър“, които бяха заредени с патрони, и, за да се даде изстрел, трябваше само да се натисне спусъкът.

А какво имаха жителите на Карицо?

Ковачът Арън Тусби притежаваше седем зарядна карабина „Спрингфийлд“, която беше донесъл от войната. Това естествено беше напълно остаряло оръжие, обаче за Карицо то беше най-доброто. Останалите имаха само стари едноцевни ръждясали и раздути пушки с предно пълнене. Те ги използваша само няколко дни в годината, когато отиваха на лов.

Не, мъжете на Карицо нямаха никакъв шанс. Не биха успели, дори и да нападнат с цялата си ярост и без да мислят за смъртта.

Това разбираше и отец Себастиан, който, паднал на площада до кладенеца и полят с ведро вода от един от бандитите, извика:

— Бъдете смирени, братя! Каквото и да се случи! Приемете безропотно своята съдба. Господ няма да ви изостави.

Ел Кондор се засмя. Това звучеше примирително.

— Добре, Себ — каза тихо той. — Не съм очаквал, че така бързо ще те вразумим.

Отец Себастиан сви устните си в усмивка. Личеше колко усилия му костваше това.

— Нареди да доведат магарето ми от обора, който е зад църквата, и аз ще те заведа до целта, но искам и косъм да не падне от главите на тези хора. Защо е всъщност целият този театър, Алекс? Аз щях да дойда доброволно.

Предводителят на бандитите поклати глава в знак на недоумение.

— Честно казано, Себ — промълви той толкова тихо, че освен тях двамата никой не чу неговите думи, — все още не мога да осъзная това. Тъкмо ти да станеш свещеник — това не ми се побира в ума.

Отчето се засмя.

— Неведоми са пътищата господни, Алекс.

— Ти си глупак, Себ.

— Ако смяташ така, може и да е вярно, Алекс — отчето продължи да се усмихва. — Но това не означава нищо за мен, стига

само да оставиш хората от този град на мира. Те нямат нищо общо с нашата история.

Слънцето препичаше от безоблачното небе. Страхът от смъртта тегнеше все още над малкото градче, вещаейки нещастие. Вратите на малката църква бяха разтворени, а отвън пазеха четирима добре въоръжени бандити.

— Аз вече дадох съответните заповеди — каза Алекс Фостър, наречен Ел Кондор. — Няма нужда да се грижиш за твоите овчици. Ще останем в града, докато премине горещината. Слокъм ще държи хората под око, за да не се случи нещо, което да наруши душевното ти спокойствие.

— Дан Слокъм? Той също ли е с теб?

— Направих го мой заместник, Себ.

Отецът, който всъщност не беше истински свещеник, поклати глава с неразбиране.

— Това животно!? Въобще не мога да те разбера.

Алекс Фостър се ухили жестоко.

— Навремето ти също не беше много нежен, Себ. Или ще кажеш, че не си изпращал много в небитието? — той ритна отчето. — Бих си умрял от смях, ако не се пръсна от ярост преди това. Тъкмо ти ще ми се правиш на морален! Ти беше един от най-дивите хора, които някога са яздили заедно с мене. Това не можеш да го отречеш, нали? Неслучайно тогава мексиканците ти дадоха войнското име Ел Халкон, Сокола. Него със сигурност не си забравил.

— Това име и до днес се споменава в Мексико с уважение — каза гордо свещеникът. — Ти знаеш това много добре, Алекс. То ми е и по-скъпо, отколкото твоето — Ел Кондор, Лешояда. Когато се чуеше името Ел Кондор, хората плюеха и те проклинаха, а мен ме боготворят и до днес.

Кокалестото лице на водача на бандитите потъмня.

— Да, всичко това го знам, Себ — каза той студено. — Спомням си все още добре деня преди две години. Бях те изпратил с петима мъже до мисията Сан Педро. Трябваше да разберете дали там не се крият двамата наемници, които бяха откраднали част от нашата плячка. Както узнах, вие сте успели да откриете тези копелета, но след това внезапно изчезнахте. По-късно разбрах какво се е случило с теб,

Себ. Ти си убил своите собствени хора и си спасил живота на двамата мексикански кучи синове.

Той отново ритна свещеника.

— Знаеш какво те чака, Себ — продължи той дрезгаво. — Но доколкото те познавам, това не те притеснява. В края на краищата, ти си готов да се жертваш като мъченик за жителите на Карицо. Сигурно не си мислиш, че като ми предадеш плячката, ще ти подаря живота?

Отчето поклати глава, усмихвайки се.

— Нито за момент не съм се надявал на нещо друго.

— Мисля, че си луд — изсъска Ел Кондор. — Предположих това, още когато разбрах какво се е случило в мисията.

Отчето се усмихваше все още по своя благ начин, като човек, който отдавна се е примирил със съдбата си.

— Всичко, което се е случило, Алекс? Сигурен ли си наистина, че знаеш всичко?

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ако знаеше всичко, щеше отдавна да си ме открил. Как всъщност разбра, че съм се настанил в този град като свещеник?

— Това беше просто съвпадение, нищо друго — каза Ел Кондор. — Арчи Съмър, един от моите хора, който по-рано е бил с теб, преди няколко дни се върна възбуден в лагера. Беше твърдо убеден, че те е познал. Но той не можеше да разбере какво означава това. Спомняш ли си за него, Себ? Аз също не можех да осъзная всичко.

Свещеникът все още се усмихваше.

— Интересува ме какво в действителност се е случило тогава в Сан Педро — продължи Ел Кондор. — Как облече това расо? Кой въобще те научи на всичко, което трябва да знаеш и можеш като свещеник? И мога да се обзаложа, че трябва да имаш и някаква диплома, издадена от някой епископ или както и да се нарича той при вас, духовните лица.

— Имам всичко необходимо — обясни спокойно отец Себастиан. — И ако имаш желание, ще ти разкажа какво се случи, докато твоите хора се забавляват в бара. Искаш ли да чуеш всичко това, Алекс?

— Започвай вече! — изръмжа Алекс Фостър, когото наричаха Ел Кондор. — Твоята история ме интересува...

2.

— Това, което ще ви разкажа сега, Ласитър, е една извънредно необичайна и мистериозна история — каза полковник Еверет В. Карингтън, един от шефовете на Бригада Седем.

Той огледа присъстващите. Освен него и Ласитър, на този таен разговор, който се провеждаше в един апартамент на най-големия хотел в Денвър, присъстваха и другите двама шефове на Бригада Седем. Ставаше въпрос за известния „Силвер стар хотел“, а участниците в разговора бяха полковник Джордж Д. Стивънсън и Рандолф Уорик. Никой от двамата не отвърна на въпросителния поглед на Карингтън, което значеше, че те предоставяха на него да обясни всичко. Проблемът и без това беше достатъчно сложен.

Ласитър запали една от своите тънки пури и изпи чашата си с уиски. Пурите бяха от най-добрия тютюн на Вирджиния, а уискито — от луксозната марка „Кентъки бърбън“.

Той се усмихна миролюбиво. Въпреки че беше натоварван от Бригадата с най-трудните задачи, обратната страна на медала беше много приятна. Това важеше и за времето, откакто беше в Денвър. След пристигането му предната вечер, му се бяха случили много неща. Едно малко червенокосо дяволче на име Джени случайно му беше пресякло пътя и му беше допаднало на сърцето.

Беше прекарал две седмици в Уайоминг, през които всъщност нищо друго не беше правил, освен да се оставя да бъде глезен от две сладки сестри в така наречената „Парадайз вели“. Беше прекрасно, но и малко уморително, когато продължи повече време. Двете красавици наистина искаха да го задържат завинаги при себе си, но този живот не би бил подходящ за Ласитър.

— Беше преди повече от две години, когато някой си Ел Кондор кръстосваше с бандата си северната част на Чихуахуа и Сонора — продължи Карингтън. — Това беше, след като Хуаристас бяха победили кралските войски окончателно и Максимилиан беше разстрелян. Но страната още не беше се успокоила, както знаете,

Ласитър. Главатари на банди се произвеждаха в генерали, парадираха високо за нови, по-добри времена, а в действителност всички искаха да заграбят повече плячка. И някои американски бандити видяха във войната своя шанс и също участваха в нея. Един от тях беше този Ел Кондор. Всъщност той се казва Алекс Фостър и по време на войната се сражаваше като майор на страната на Юга. Ако бяха го заловили, Военният съд би го осъдил на смърт.

Ласитър кимна утвърдително с глава, когато полковникът го погледна въпросително.

— Чувал съм за жестокостите на Фостър — каза той. — Той беше черната овца на армията.

— Значи знаете за него, Ласитър. Този Алекс Фостър се назова Ел Кондор и се сприятели с мексиканския генерал на въстаниците Фернандес Диас. Заедно те нападнаха транспорт с пари на държавните войски и заграбиха военната каса на разположените в северните провинции части. Става въпрос за точно два милиона златни песос. След като бяха взели плячката, Алекс Фостър надхитри мексиканския си приятел и открадна всичкото злато. И тогава се случи нещо, което все още ни кара да си блъскаме главите. Няколко седмици след това нападение, американски бандити се появиха в мисията Сан Педро, към която принадлежи и един малък град. И там се случи нещо необичайно, за което не искам да ви разказвам лично, Ласитър, а...

Той отвори една обвита с кожа папка, която лежеше през цялото време пред него на масата, и извади няколко плътно изписани листа, които носеха герба на Мексико.

— Това са извадки от официално писмо на мексиканското правителство — обясни полковник Карингтън. — Те са препис от дневника на някой си отец Лука, който дълги години е ръководил мисията Сан Педро. С дата 18 юли 1869 той е записал следното:

„Днес починаха двамата въстаници, които приехме при нас преди десет дни. Малко след като бяхме ги погребали, в нашия град дойдоха шестима американци. Водачът им попита за двамата мъже, които току-що бяхме заровили. Аз му казах каквото знаех и той се задоволи от отговора ми. След това го поканих да хапне и много бързо

завързахме приятен и интересен разговор. Беше извънредно образован мъж и спомена, че няколко от ученическите си години е прекарал в йезуитски колеж. От известно време обаче бил загубил вярата си в хората. Той ми разказа, че малко след войната трябвало да избяга от своя град, тъй като му приписали няколко престъпления, които никога не бил извършил, и така попаднал в бандата на имащия лоша слава Ел Кондор. След като го запитах за името му, той ми отговори, че го наричат Ел Халкон, истинското си име не искаше да ми каже. По това време бях чувал вече често името Ел Халкон. Повечето хора разправяха добри неща за него, въпреки че той беше бандит от прословутата банда на Ел Кондор. Същия ден бях скрил при мен двама войника от правителствените войски, които бяха преминали на наша страна. Те влязоха внезапно от съседното помещение, след като аз бях разговарял с Ел Халкон около час. Поискаха да го пленят, но докато се огледат, лежаха в несвяст на земята и Ел Халкон съвсем спокойно ги върза. Заклевам се, че през целия си живот не съм виждал мъж, който да действа така мълниеносно и безстрашно. Двамата войници тъкмо бяха вързани, когато малката Мануела Лайунента влезе разплакана и разказа, че петимата американци, които бяха дошли с Ел Халкон, ще застрелят баща ѝ и двамата ѝ братя след половин час, ако жителите на Сан Педро не дадат всичкото злато и украшения, които притежаваха. Ел Халкон стана и излезе навън. Аз го последвах. Пред мисията тримата мъже бяха вече изправени до стената. Петимата американци бяха ужасно пияни. Те не оставяха никакво съмнение, че ще устроят кървава баня в Сан Педро, ако жителите не им се подчинят. Ел Халкон пристъпи към тях и им каза, че трябва да бъдат разумни. Те насочиха оръжието си към него и един от тях извика, че отдавна имат намерение да го пратят в ада, и, че и Ел Кондор нямам вече желание още дълго да търпи своеволията му. Веднага след това избухна престрелка. След нея всичките американци лежаха в праха. Бяха или

тежко ранени, или мъртви. Единствен Ел Халкон оживя. Два дена след престрелката пристигна ескадрон от правителствените войски. Бяха разбили бандата на Ел Кондор и търсеха шестимата, които се бяха отправили към Сан Педро. Аз очаквах това и бях наредил да изкопаят шести гроб, в който уж беше заровен Ел Халкон. От този ден нататък той се считаше официално за мъртъв...“

Полковник Карингтън вдигна поглед и изгледа с очакване Ласитър.

— Е, досещате ли се вече какво е станало по-нататък?

Ласитър поклати глава.

— Все още не, сър.

С безизразно лице полковникът взе друг лист.

— Това е извадка от дневника от 15 октомври...

„Минаха три месеца, докато Ел Халкон оздравя. Нашите многобройни разговори сякаш го бяха променили много. Аз смятах случилото се за знак от небето. Днес той ми каза, че желае да забрави годините сред бандитите. Към нищо друго не се стремял така, както към получаване на изкупление. Реших с всичките си сили да му помогна да започне нов живот...“

Полковникът взе друг лист и прочете и следващите записки:

„Свързах се с отец Гуардиан в Монтерей. Междувременно измина още един месец и днес пристигна отговорът от Гуардиан. Имам необходимите пълномощия да приема моя приятел в нашето общество, в случай че смятам, че той желае това от все сърце. Да, той го желае, за мен не съществува и най-малкото съмнение.“

Полковник Карингтън отново погледна Ласитър.

— Има още две извадки от дневника на отец Лукас — каза той и остави листа настрана. — В тях се казва, че този ново ръкоположен свещеник скоро след това е напуснал Сан Педро и отчето повече нищо не е чул за него. Отец Лука няма да ни даде никакви допълнителни сведения, тъй като е мъртъв. Мексиканското правителство по една случайност е станало притежател на дневника. Всъщност все още се търсят онези два милиона, които са изчезнали безследно по времето, когато Ел Халкон се е появил в Сан Педро. Мексиканците предполагат, че споменатият отец Себастиан може да е в Щатите. Надяват се да го убедят да им сътрудничи, в случай че ни се удаде да го открием.

Ласитър се усмихна.

— Знаете ли колко свещеници с това име има в Мексико и в Щатите, полковник? Ако освен името не знаете нищо друго за човека, може със същия успех да търсите игла в купа сено. Възможно е отдавна да не е жив. И въобще какво общо имаме ние с цялата тази работа? Нека мексиканците сами да се погрижат да открият парите.

Полковникът поклати глава.

— В началото си помислих същото, Ласитър. Но поради някои дипломатически причини сме принудени да оказваме на Мексико всякакъв вид помощ.

— И защо избрахте точно мене? — попита Ласитър. — Не е ли по-добре Министерството на правосъдието да използва целия огромен апарат, който е на негово разположение? Сигурно не би било много трудно да се открият всички свещеници с името Себастиан?

— Правилно — съгласи се с него полковникът. — Обаче двете правителства са заинтересувани цялата тази работа да се извърши извънредно дискретно. И вие ще разберете защо този случай се възлага на вас, Ласитър.

Той бръкна отново в своята папка и извади едно писмо.

— Това писмо е адресирано до вас. То е написано от жена, за която сигурно ще можете да си спомните. Нейното име е Кети Блекбърн. Е...?

— Жената на Себ Блекбърн? — промълви той. — Тогава отецът е...

Ласитър не довърши. Всичко му се струваше невероятно. Просто не можеше да повярва.

Карингтън и другите двама полковници потвърдиха догадката му.

— Да, Ласитър — каза Карингтън. — За нас е вече почти сигурно, че става дума за ваш стар приятел, а именно за Себ Блекбърн от Амарило. Ето, прочетете писмото, което попадна случайно в нашите ръце. В него Кети Блекбърн ви моли за помощ. Тя иска още веднъж да види любимия си мъж, преди да умре. Страда от неизлечима болест и няма да живее още дълго. Но прочетете го сам!

Той му подаде писмото през масата. Ласитър хвърли бърз поглед на написаното. Нямаше нужда да го чете. Полковникът му беше обяснил достатъчно.

— Сега разбирам всичко — каза той бавно. — Но откъде Кети знае, че нейният мъж е все още жив и че междувременно е станал свещеник?

Полковник Еверет Карингтън поклати глава.

— Тя няма и най-малка представа за това. Знае само, че той е жив и в коя област се намира. Но, както пише, ще ви го каже само при разговор на четири очи. Аз лично бях при нея, но тя отказа да говори с друг, освен с вас, Ласитър. Освен това тя наистина е една тежко болна жена. И така, посетете Кети и след това потърсете Себ Блекбърн, който най-вероятно живее някъде в Мексико или на юг в Щатите като отец Себастиан. Това е вашата задача, господин Ласитър.

Когато полковникът поставяше обръщението „господин“ пред името Ласитър, моментът винаги беше особено тържествен.

Ласитър кимна спокойно.

— Ще дам най-доброто от себе си, сър. Какво се знае за Алекс Фостър, наречен Ел Кондор?

— За последен път неговата банда се е появила в Оклахома. Нападнали са няколко банки и след това са изчезнали безследно. Говори се, че напоследък безчинства в северната част на Ню Мексико и Колорадо, но засега това са непотвърдени факти.

— Кой би могъл да държи тези два милиона, сър?

— Нямам понятие — рамене вдигна Карингтън. — Искам да ви кажа моето мнение, Ласитър. Не вярвам, че тези пари са само в едни ръце. Плячката след обира е била разделена. Непосредствено след това бандата на Ел Кондор е открита от правителствените войски. Една част от нея е била заловена и екзекутирана. Няколко дяла от плячката със

сигурност са изчезнали в джобовете на различни мексикански офицери. Този Ел Кондор явно не притежава двата милиона, иначе отдавна да се е оттеглил.

Ласитър попита, усмихвайки се:

— Не са ли разбрали това хората във Вашингтон?

Карингтън въздъхна.

— Разбира се, във Вашингтон са наясно по въпроса. Обаче характерно за дипломацията е, че невинаги се казва ясно всичко, което се знае.

— Но мексиканците са се побъркали с тази фикс идея — каза Ласитър. — И аз отново трябва да рискувам главата си. Е, добре, аз, разбира се, ще се отправя на път. Но се чудя дали въобще ще мога да открия Себ Блекбърн. Защо ли е поел по кривия път?

— Приписали са му три убийства — обясни полковник Карингтън. — Това беше през първите месеци след войната. Междувременно всичко се изясни. Себ Блекбърн е бил напълно невинен, но той най-вероятно, не знае, че е оправдан.

Ласитър стана.

— Имам нужда от бърз дилижанс — каза той. — С обичайните специални пълномощия, които да са издадени на друго име.

Полковник Карингтън поклати глава в знак на съгласие и се усмихна.

— Всичко вече е подготвено, Ласитър. Дилижансът ви чака вече отвън. Тук са вашите документи, издадени на името на депутата Томас Залцман. Желая ви много щастие, приятелю!

Той заобиколи голямата маса и стисна ръката му, като го погледна бащински. Откакто Ласитър беше станал член на Бригада Седем, животът му се бе преобразил и той не беше съжалявал нито за минута, че всичко се е стекло по този начин.

Мислеше за Себ Блекбърн. Неговият живот също би се променил из основи, ако всичко, което разказа полковникът, беше истина. Ласитър все още не можеше да го повярва.

Изпитваше напрежение, когато седна в дилижанса, който с най-голяма бързина се отправи на юг. На всеки двадесет мили впрягът от шест коня беше подменян и от време на време на капрата се качваше отпочинал кочияш. Въпреки че дилижансът го разтърсваше безмилостно, Ласитър успя да поспи малко.

Когато на втората сутрин стигнаха Амарило, той имаше чувството, че тялото му е разглобено. Щом слезе от дилижанса и най-после усети под краката си твърда земя, му се зави свят. Но след като закуси в бара, изпи кана силно кафе и няколко чаши уиски, отново се почувства добре.

Малко преди обяд той влезе в къщичката, където живееше Кети Блекбърн. Посрещна го чернокосо момиче на около осемнадесет години. Очите му бяха пълни със сълзи. Ласитър попита за Кети. Момичето не зададе никакви въпроси, само мълчаливо му даде знак да го последва и го заведе до леглото ѝ. Кети приличаше на сянка. Големите очи го гледаха изпитателно от измъченото ѝ лице. Челото ѝ беше набраздено от грижи, а бледата кожа — опъната по изпъкналите скули. Гледката го разтърси. В спомените му тази жена беше съвсем различна. Тя беше най-жизнерадостното създание, което човек можеше да си представи. Той се отърси от спомените си и се наведе към нея.

— Кети — каза нежно, — получих много късно писмото ти. Съжалявам, че идвам едва сега.

Тя раздвижи устни и промълви с усилие една-единствена дума:

— Ласитър...

Гласът ѝ беше дрезгав като на стара жена, която е белязана от близката смърт. Кети се усмихна болезнено. Съвсем бавно повдигна слабата си дясна ръка и посочи гърлото си.

Ласитър кимна в знак, че е разбрал. Би желал да ѝ каже нещо успокоително, но не можеше да намери подходящите думи. Момичето, което стоеше зад него, каза:

— Аз си помислих, че вие сте Ласитър. Мама ме помоли да ви кажа всичко, в случай че някога се появите.

Тя с усилие се мъчеше да бъде спокойна и твърда, но въпреки това, не можеше да сдържи риданията си. Ласитър погледна отново Кети. Лицето ѝ просветна, когато тя кимна с усилие. Ласитър разбираше всичко, което искаше да му каже по този начин. Очите ѝ говореха повече от думите.

— Няма нужда да се притесняваш, Кети — каза той. — Аз ще се погрижа за твоята дъщеря. Обещавам ти.

Кети отново кимна. След това протегна ръце към Ласитър. Той ги пое и ги стисна силно. Устните ѝ промълвиха още една дума:

— Себ...

— Да, аз ще го потърся и ако все още е жив, ще го намеря.

Спокойна усмивка се появи по лицето на Кети. Изведнъж искрицата живот в очите ѝ угасна. Но усмивката остана на устните ѝ. Ласитър внимателно скръсти ръцете ѝ пред гърдите. Тя сякаш спеше и се молеше. Той бавно се обърна към момичето, което сега изглеждаше успокоено.

— Това е сякаш чудо — прошепна тя. — Още преди две седмици доктор Симпсън беше убеден, че краят ѝ е настъпил. Но тя се беше вкопчила в живота, сякаш знаеше, че ще дойдете, Ласитър. О, господи...

Изведнъж всичко, което се беше натрупвало в нея, избухна. Хлипайки, тя се хвърли в прегръдките на големия мъж. Като я успокояваше, той я заведе в малката всекидневна.

— Имаш ли алкохол? — попита той. — Едно силно питие сега ще ни помогне.

Като в транс тя извади от шкафа шише и две чаши.

— Да, това е добра идея — каза тя сериозно. — Мама винаги ми е казвала, че не трябва да плача, когато настъпи този момент. Аз ѝ обещах да бъда много смела. Обаче сега все пак плаках, Ласитър. При това през цялото време знаех, че мама скоро ще умре. — Тя се усмихна и отпи глътка уиски. — Казвам се Тина. Имам да ти разкавам много неща, Ласитър. Знаем къде е моят баща. Ще ме заведеш при него, нали?

— Ще видим — отклони въпроса Ласитър. — Първо трябва да се погрижим за погребението. Ела да отидем при шерифа. След това ще изберем най-хубавия ковчег, който може да се намери в града. Кети трябва да има хубаво погребение. Тя е заслужила това, защото беше една прекрасна жена.

Тина го погледна потиснато.

— И кой ще плати всичко това? Вкъщи има най-много петдесет долара. Ако татко не беше ни изпращал пари, отдавна щяхме да умрем от глад.

— Всичко ще бъде наред — каза Ласитър.

— Мама винаги се е възхищавала от теб. Сега вече знам, че не е преувеличавала.

— Защо твоят баща не е тук? Сигурно е знаел, че Кети е неизлечимо болна?

Тя поклати глава.

— Не мисля, че е знаел.

— Но вие сте поддържали връзка с него.

— Винаги той ни се обаждаше. Редовно ни изпращаше пари, пишеше ни писма да не се притесняваме за него. Бил започнал нов живот.

— Интересно. Оженил ли се е за друга жена?

— Не вярвам.

— А какво тогава?

— Мама винаги е била убедена, че се е оттеглил в усамотение. Това беше неговата голяма мечта. Ние не можехме да го виним за това. Добре се грижеше за двете ни. Не знаеш ли, че малко след войната беше търсен като виновен за много убийства?

— Кети ми писа. Но в писмото си ми съобщи, че неговата невинност била по-късно доказана. Значи е могъл да се върне.

— Не, не можеше — промълви тъжно момичето. — Известно време баща ми беше с една банда. Ако се покажеше, неговите някогашни приятели щяха да го преследват безпощадно. Нямаше нито за миг да бъде в безопасност. Имаше много неприятели.

— И къде се крие сега?

— Вероятно някъде в областта Кимарон на Ню Мексико или в Оклахома Пенхендъл. Скривалището му може и да е по на север в Колорадо. Това са предположения въз основа на печатите на отделните пощенски станции, където е пускал писмата си. Аз начертах карта с най-важните места, Ласитър. Сигурна съм, че по този начин ще го намерим.

— А ако не иска да бъде открит, Тина?

— Не знам — промълви тя тихо. — Не мислиш ли, че ще се радва, ако след толкова години види отново дъщеря си?

— Нека изчакаме — каза Ласитър.

3.

Отец Себастиан все още лежеше в горещия прах до кладенеца. Ел Кондор го наблюдаваше с яростен вид, след като някогашния му партньор му беше разказал всичко.

— Дори и да не си убил останалите, все пак си извършил предателство — изръмжа той. — Но както и да е! Аз се интересувам преди всичко от златото. Колко време трябва да яздим?

— Утре сутринта можем да стигнем, ако не спираме през нощта — отговори отец Себастиан, който отдавна се беше примирил със съдбата си. — Аз обаче не мисля, че богатството ще ти донесе щастие.

— Какво имаш предвид — изсумтя Ел Кондор. — Да не би случайно да си проклетел сандъка с някоя от твоите магически думи?

Мистицизмът беше широко разпространен сред бандитите. Отец Себастиан с няколко думи можеше да внуши страх и ужас на Ел Кондор, но се въздържа.

— Мексиканското правителство все още търси изчезналата военна каса — каза той. — Не знаеш ли, че златните монети са с лика на кайзер Максимилиан? Щом като похарчиш и една-единствена от тях, детективите ще бъдат скоро по твоите следи. Не трябва да забравяш, че от това нападение са минали едва две години.

— И какво искаше да направиш с тях?

— Смятах да ги върна на законните им собственици, обаче имаше някои затруднения.

— Защо?

— Исках това да стане съвсем незабелязано. В края на краищата, няхах намерение да се излагам на някакви неприятни разследвания. Не желяех да намесвам и моя орден.

Ел Кондор се ухили подло.

— Няма нужда да се безпокоиш повече. Ела в бара. Искам да се подкрепиш преди ездата. Иначе от глад и жажда ще паднеш от седлото.

— Не се тревожи, Алекс. Аз съм свикнал с някои неща.

— Въпреки това сега ще хапнеш нещо!

Свещеникът стана, без да отговори. Бяха изминали няколко крачки, когато северно от града се чу конски тропот. Поради горещината, шумовете се разнасяха надалеч.

От църковната кула се дочу приглушеният глас на наблюдателя, който беше поставен там на пост от Ел Кондор.

— Двама са, шефе. Едър мъж и едно момиче.

— Добре, остави ги да се доближат! — Ел Кондор махна с ръка към входа на църквата. — Влезте вътре и затворете вратата!

От бара долитаха гласове и смях. Двама от бандитите тъкмо бяха излезли на верандата, за да подишат чист въздух.

— Хей, вие двамата! — извика им Ел Кондор. — Влезте вътре и предупредете останалите! Трябва да са готови.

Те изчезнаха обратно в бара. Скоро смехът и песните заглъхнаха. Конниците приближаваха.

— Страхуваш се от двама души, Алекс? — попита подигравателно свещеникът.

— Човек никога не може да е сигурен, Себ.

Междувременно Ласитър и Тина посетиха няколко селища и разпитаха за отеча. Вчера в Чакуако бяха научили, че в Карицо има свещеник на име Себастиан.

— Нямам вече търпение — каза Тина развълнувано, когато от последното възвишение видя малкия град долу пред себе си, облян в ярка слънчева светлина. — Кажи ми дали ме лъжат възпалените ми очи, или наистина един от двамата мъже носи сиво наметало?

— Очите ти са наред — каза Ласитър. — Това, което ме учудва, е фактът, че двамата са на слънце. Всеки нормален човек по това време на деня е на сянка.

— А ние, Ласитър? Към кой вид ни причисляваш?

— Когато някой е воден от любопитство, никога не е достатъчно горещо — каза Ласитър сухо. — Да си призная, и аз съм много любопитен. Но все още не мога да повярвам. Тъкмо Себ Блекбърн да стане свещеник!

— От него всичко може да се очаква. Винаги е бил много особен човек. Щом си наумеше нещо, трудно можеше да бъде разубеден!

— Нека изчакаме — измърмори Ласитър. — Струва ми се, че нещо долу не е наред.

— Защо мислиш така?

— Има много малко хора. Освен свещеника и другия мъж, наоколо не се вижда никой.

Тина неволно дръпна юздите на пьстрия си кон.

— Мислиш ли, че има някаква опасност, Ласитър?

— Във всеки случай нещо не е наред.

— Нека да продължим тогава!

— Защо не? Нямаме от какво и от кого да се страхуваме. Ще станем наистина подозрителни, ако сега спрем или се върнем.

Те продължиха да яздят. Тина не каза нищо повече. Тя потъна в мълчание, което показваше, че е изплашена.

Ласитър я наблюдаваше от страни. Той разбираше Тина. За нея това беше нов, непривичен и необикновен свят. Тук тя не се намираще в уюта на сравнително големия град, в който владееше ред и сигурност. Отведнъж беше попаднала в дивата пустош. Наоколо нямаше шериф, който да те закриля, или съсед, от когото да получиш помощ.

Обаче въпреки всичко тя бе неимоверно смела. В началото на съвместното им приключение Ласитър не очакваше това от нея.

Отначало той я считаше за скромно, неопитно момиче. Но скоро трябваше да промени мнението си.

Още първата вечер до лагерния огън, под претекст, че се страхува, тя беше легнала при него под завивката. Но в действителност тогава не изпитваше страх. Беше разцъфнала млада жена, която имаше нужда от нежност. Прекараха прекрасна нощ, която той нямаше да забрави скоро. Но сега Тина беше изплашена. Не можеше да скрие това, колкото и да се мъчеше.

Ниските, боядисани в бяло къщи, се приближаваха и вече можеха да се видят лицата на двамата мъже, които стояха под слънцето.

— Той е! — извика Тина радостно. — Това е баща ми, Ласитър.

И тя пришпори петнистия си кон. Когато стигна до кладенеца, опъна силно юздата.

— Татко! — извика радостно тя. — О, татко, аз...

Искаше да скочи от седлото, но остана като вкаменена. Мъжът в тъмното мексиканско облекло беше насочил пистолета си към

свещеника, към баща ѝ, когото тя позна веднага, въпреки дългата раздяла.

— Татко... — прошепна тя уплашено. — Татко, какво...

Ласитър дръпна юздата на сивия си кон и спря зад нея. Веднага бе разбрал какво става. Беше му ясно, че има само един изход и той е да се държи много дипломатично.

— Защо дойде, Тина? — попита свещеникът с треперещ глас. — И защо те придружава Ласитър? Какво се е случило?

Момичето се вкопчи в седлото.

— Мама е мъртва — прошепна тя. — Искаше да те потърся. Обещах ѝ.

Той склочи ръце и вдигна поглед към небето.

— Бедната Кети — каза тихо. — Сега сигурно е по-добре, отколкото ние двамата.

— Остави глупавите си набожни бръцолевения! — изръмжа Ел Кондор. — С тях не можеш да я съживиш.

Той наблюдаваше Тина с интерес.

— Слизай, малката! Идваш тъкмо навреме. Хей, Себ, не знаех, че имаш толкова хубава дъщеря. Тъкмо като за мене.

— Обаче ти не ми допадаш! — изсъска му тя и слезе от седлото. — Въобще не си въобразявай нищо!

Ел Кондор се засмя гръмко.

— Харесваш ми все повече — извика той. — Отдавна желая истинска малка дива котка като тебе.

— Остави ме на мира! — изфуча тя. — Аз принадлежа на този там.

Тя посочи с пръст зад рамото си към Ласитър, който стоеше все още спокойно на коня си. След това се приближи до мъжа със сивото наметало и го прегърна горещо.

— О, татко, така се радвам, че отново те намерих!

Той я притисна силно.

— Детето ми! Бедното ми дете! По-добре да не беше идвала! Страхувам се, че сега всичко ще бъде много по-лошо, отколкото преди.

Ел Кондор ги остави и пристъпи към коня на Ласитър, с пистолет в ръка.

— Мисля, че ми дължиш обяснение, Ласитър — започна той. — Разказват, че винаги има основателна причина, за да се появиш някъде.

Предполагам, че и ти, както и аз, търсиш едно златно съкровище. Прав ли съм?

Ласитър не трепна.

— Не знам какво имаш предвид. Кой си ти всъщност?

— Да си чувал за Ел Кондор?

— Доста неща.

— Значи знаеш кой съм. И аз съм чувал за теб това-онова. Няма какво да се залъгваме. Ако искаш, можем да станем партньори. Вероятно ще ти бъде от полза.

Ласитър слезе от коня.

— Можеш ли да ми обясниш по-подробно, Ел Кондор?

— Става въпрос за два милиона долара. Това е достатъчно, нали? Нямам желание да ти разказвам цялата история. Ще продължи много дълго.

Ласитър подсвирна.

— Два милиона? Правилно ли чух?

— Можеш да питаш отчето. Тези набожни хора казват винаги истината. Освен това се познавате, ако не се лъжа.

— Да, от войната — каза той.

— Стой настрана от това, Ласитър! — извика свещеникът. — Грижи се за Тина! Това е нещо, което засяга само Алекс Фостър и мен. Не искам да бъдат въвличани още хора.

Ласитър се замисли.

— Алекс Фостър?

— Това съм аз — каза шефът на бандитите гордо. — Ел Кондор е, така да се каже, военното ми име. Дадох ми го мексиканците.

Ласитър погледна отново отец Себастиан.

— Вярно ли е това за двата милиона, Себ?

— Разбира се. Но пак те съветвам, не се намесвай! Тина има нужда от теб.

Ласитър кимна.

— Добре, Себ. Наистина не искам да имам нищо общо с това.

Той отиде при момичето и обви с ръка раменете ѝ.

— Ела, Тина. Смятам, че няма какво да търсим повече тук.

Той говореше тихо, но убедително. Дано Тина разбере какво смяташе да направи. Първо трябва да излязат от линията на обстрел. По-късно Ласитър спокойно можеше да обмисли по-нататъшните си

действия. Всъщност беше достигнал целта си. Сега трябваше само да изпрати съответното съобщение на Бригада Седем. За останалото те имаха достатъчно специалисти. Щяха да обезвредят бандата на Ел Кондор, а по-късно отец Себастиан щеше да съобщи доброволно къде е скрил златото.

Той видя как свещеникът въздъхна облекчено и му намигна.

— Върви с Ласитър, Тина! — каза Себ на дъщеря си. — Това е по-добре и за двама ви.

Тя кимна послушно.

— Щом искаш, татко.

После го целуна леко по брадясалата буза и се отдалечи. Беше умно момиче и веднага разбра какви планове имаше Ласитър. Той я прегърна и заедно се обърнаха, за да тръгнат.

Ел Кондор насочи револвера си към тях.

— Не бързайте толкова! — каза той. — Мисля, че трябва да си поговорим още малко.

Ласитър тръгна съвсем спокойно към него. Ръката му все още беше на раменете на Тина. Те спряха пред Ел Кондор.

— Ние ще се държим настрана — каза Ласитър. — Ти ще търсиш твоите два милиона, а Тина и аз ще яздим обратно.

Ел Кондор поклати глава, усмихвайки се подигравателно.

— Не ти вярвам, Ласитър.

— Имаш ли причини за това?

— Два милиона причини. Да не искаш да ме убедиш, че въобще не се интересуваш от златото? За луд ли ме смяташ?

— А ти за какъв ме мислиш, Ел Кондор? — попита Ласитър с леден глас.

— Мога точно да ти кажа. Ти си един извънредно хитър кучи син. Искаш спокойно да изчакаш, докато Себ ни заведе до златото, и след това ще ни нападнеш.

Ласитър се засмя развеселено.

— Какъв шанс имам срещу вас?

— Ти си способен на всичко, Ласитър. Ти си лукав и хитър. Не е приятно да знаеш, че някой като теб е по следите ти. Няма да мога да спя спокойно.

Ласитър се отдели от Тина и каза, усмихвайки се:

— Е, Кондор, мъж като тебе не може да се страхува толкова.

В тъмните зеници на Ел Кондор проблесна ярост.

— Не! — изсъска той. — Ти оставаш тук! — и вдигна револвера си.

Ласитър реагира за част от секундата. Сега или никога! Трябваше да заложи всичко на карта. Застана до бандита и с юмручен удар изби револвера от ръката му. Чу се изстрел и куршумът мина съвсем близо до дясното му ухо. Той извади револвера си от кобура и поиска да го забие в тялото на разбойника. Ако въобще имаше шанс за Ласитър, той се състоеше в това да вземе Ел Кондор като заложник. Но не можа да осъществи намерението си. Бандитите бяха в засада, но щом видяха, че техният шеф е в опасност, действаха мълниеносно и безкомпромисно. Едновременно се чуха няколко изстрела. Ласитър се почувствува подхвърлен като листо от вятъра. Всичко наоколо се завъртя шеметно бързо. Ярката огнена топка на слънцето сякаш се стрелна към него. Странно, но не усещаше никаква болка. Чувстваше се лек като перце, което се издига все по-нагоре в небето. Когато усети това, беше вече паднал в горещия прах на площада. Раните му кървяха. Отчето коленичи до него и зачете молитва. Зад него стоеше Тина и плачеше.

— Доведете конете, тръгваме! — изръмжа Ел Кондор. — Не се знае дали този кучи син е сам. Може да е изпратен пред другите като шпионин!

Няколко минути по-късно те язدهа въвн от малкия град.

Мина известно време, докато първите изплашени граждани се осмелиха да излязат от църквата. Момичетата, които преди това се веселяха заедно с бандитите в бара, бяха отстъпили засрамено назад. За тях беше по-добре да не се мяркат пред очите на останалите. Един неимоверно сух и кокалест мъж се наведе над Ласитър и го обърна по гръб, като мълчаливо клатеше глава.

— Занесете го вкъщи! — обърна се той към стоящите наоколо. — Той е все още жив. И ако има късмет, ще оздравее. Хайде, хванете го! Донесете го при мен!

Двама мъже изтичаха и скоро се върнаха с една стълба, върху която поставиха Ласитър, който беше в безсъзнание, и внимателно го пренесоха до къщата на Хенри Ферлейн, както се казваше слабият мъж. В града го наричаха Док и въпреки че не беше истински лекар, разбираше доста от лечителство. Странното бе, че именно той беше

майстор на ковчези и погребален агент на градчето, но това не смущаваше никого. Важното беше, че успя да помогне на Ласитър, като извади от тялото му пет куршума. Щом свърши, каза:

— Сега можем само да се молим. Не само за него, но и за отчето, и за всички, които сме тук. Ако този Ласитър оживее, то тогава все още има някаква надежда за Себ, а и за нас.

Някои от гражданите се прекръстиха. Други изтичаха в църквата, за да запалят свещ пред иконата на Светата дева. Ласитър, обаче, спеше като мъртъв.

4.

На следващия ден в Карицо пристигна Руби Стентън. Тя дойде с лека двуколка, теглена от два расови коня, и дългата ѝ руса коса се вееше като грива от попътния вятър. Както обикновено, двуколката бе следвана от четирима конника, на които сякаш не правеше впечатление, че постоянно яздеха в гъст облак прах. Когато човек принадлежи към охраната на Руби Стентън, трябва да е готов за такива неудобства.

Тя насочи двуколката към къщата на Хенри Ферлейн и нахлу вътре, без дори да почука.

Слабият кокалест мъж се беше разположил удобно в креслото си и пушеше стара индианска глинена лула. Руби Стентън застана пред него с разкрячени крака — поза, която издаваше властната ѝ натура.

— Къде е той, Док?

Все пак тя го нарече Док, а това означаваше много. Хенри Ферлейн не извади лулата от устата си, а посочи без думи гърба си.

— О'кей, Док.

Тя бързо се отпрати към задната част на ниската къща. Не беше тук за пръв път и познаваше обстановката.

Ласитър беше седнал в леглото, когато тя влетя в стаята. Беше спал непрекъснато допреди един час. След това Док му беше донесъл горещ бульон, в който бяха прибавени няколко редки билки. Освен това бяха разбити няколко яйца и Ласитър трябваше да изяде пред очите му всичко до последната лъжица. Сега той отново можеше да се усмихва. Руби Стентън го гледаше като гръмната.

— Ей, какво е това? Казаха ми, че си по-скоро мъртъв, отколкото жив.

Ласитър се измъкна изпод завивката и седна на края на леглото. Голото му до кръста тяло беше цялото в превръзки.

— Искате да ми изкажете съболезнованията си ли, госпожо? — попита той саркастично. — С какво мога да ви услужа?

Тя разтърси гневно глава, така че пшеничено русите ѝ коси се разпиляха по лицето ѝ.

— Аз съм Руби Стентън. Какво ще кажеш за един разумен разговор, Ласитър? Наричай ме просто Руби. Не обичам превземките.

— Добре го даваш, Руби.

— След всичко, което ми разказаха, и ти не си от ордена на милосърдието, Ласитър.

— О, нима се е разнесло и до последното кътче на тази проклета земя?

Тя не се остави да бъде подведена, а продължи по същество.

— Каква е тази работа с Ел Кондор и отчето?

Ласитър вдигна рамене.

— И аз бих желал да знам.

— Значи хората на Ел Кондор са те нападнали съвсем случайно?

— Така поне мисля аз.

Тя изкриви устните си в гримаса, изразяваща дълбоко презрение.

— Няма нужда да се преструваш пред мен, Ласитър. Междувременно събрах доста информация. Кое е момичето, с което си дошъл в града?

— Моята приятелка Тина?

— Коя Тина?

— Мак Донълд — излъга Ласитър, без да трепне. — Тина Мак Донълд.

Руби Стентън започваше да става невъздържана. Спокойствието на Ласитър ѝ действаше на нервите...

— И защо тя се е хвърлила на врата на свещеника?

— Познаваше го от по-рано — отговори Ласитър невъзмутимо.

— В колежа ѝ е бил учител по вероучение.

— В кой колеж?

— „Сан Антонио“ в Хюстън.

— Ти си безсрамен лъжец, Ласитър.

— Откъде накъде?

— Такъв колеж в Хюстън въобще не съществува. Аз случайно съм родом оттам.

Той вдигна рамене и се усмихна.

— Значи погрешно съм чул.

— Да оставим това — каза тя, овладявайки се с мъка. — Да приемем, че Тина Мак Донълд е твоя любовница и че отец Себастиан е някогашният ѝ учител по вероучение. В момента това няма значение за плановете ми. Но така или иначе ще науча истината някой ден.

— И какво си намислила да правиш с мен, Руби? — попита той развеселен.

— Предлагам ти съюз, Ласитър.

— Срещу кого?

— По дяволите, и още питаш?! Не се прави на по-глупав, отколкото си. Какво говоря! Ти си всичко друго, само не и глупав. Напротив, считам те за един изпечен мошеник. Винаги съм търсила партньор, който да прилича на теб. Най-накрая те намерих.

— Да нямаш проблеми с Ел Кондор?

— Не само проблеми, Ласитър. Този човек застрашава цялото ми съществуване. За мен той е смъртна заплаха.

— Мрази ли те?

Тя поклати глава.

— Не вярвам. Това чудовище няма никакви чувства. Той се интересува само от моята собственост и от парите ми.

— Какво всъщност притежаваш, Руби?

— Едно доста прилично ранчо.

— Къде?

— Оттатък, в Оклахома Пенхендъл. Край Кимарон.

— Ти си от първите заселници?

— Смуцава ли те това?

Той махна небрежно.

— Не е моя работа, Руби. Значи си на мнение, че Ел Кондор ще ти оспорва земята?

— Да, но от това се страхувам, Ласитър. Проблемът при нас е, че земята не ни принадлежи законно. Трябва само да се задържим дотогава, докато Оклахома бъде обявена за заселване. Тогава ще получим от правителството официалните документи за притежание. Но докато това стане, всеки може да завоюва от другите онова, което те притежават.

— И аз трябва да ти помогна да се справиш с Ел Кондор?

Тя се усмихна двусмислено.

— Ти го каза, скъпи.

— И ако не съм заинтересован от това, Руби?

— Не мога да те принудя — отвърна тя равнодушно. — Обаче скоро може би ще съжаляваш, че не си приел моето предложение. При мен би бил на сигурно място.

— Тук не съм ли?

Тя се наведе, докато техните лица почти се докоснаха. Въпреки че беше отпаднал поради раняването, той почувства как го завладява възбуда. Тази руса жена имаше необикновено излъчване.

Тайно в себе си беше приел нейното предложение. Изпитваше силно любопитство.

— Не след дълго Ел Кондор ще разбере от шпионите си, че си все още жив, Ласитър. И тогава, мили мой, ще се появи тук с шайката си убийци и ще те довърши. Няма да имаш никакъв шанс. Но ако дойдеш с мен в ранчото, на първо време няма от какво да се страхуваш.

Нейното лице все още беше плътно до неговото. Топлото ѝ дихание галеше кожата му. Белите ѝ зъби ѝ придаваха излъчване на хищно животно. Тази жена му допадаше.

— Твоите аргументи започват да ме убеждават — каза той. — Чух, че преди малко навън спря кола. Твоята ли беше?

— Досетлив си — усмихна се тя. — Предлагам да те взема, щом се здрачи. Дотогава трябва да уредя още някои неща. Бъди готов! С мен има четирима мъже, които ще те пазят. Ако искаш, можеш да поспиш още няколко часа.

Ласитър отново се отпусна под завивките.

— Никога не съм бил убеждаван толкова бързо от жена — каза той, усмихвайки се.

— Надявам се, че ще си останеш такъв — отвърна тя примамващо.

— Почакай само, докато започна да се движа.

— Отсега се радвам, скъпи.

Тя му махна усмихнато с ръка и излезе, полюлявайки бедра. Това беше гледка, която би раздвижила дори и мъртвец.

Веднага след това Док влезе.

— Е, тя успя ли да те убеди, Ласитър?

— Така изглежда, Док. Въпросът е дали и аз ще успея. Вие как мислите?

— Притежавате силата на бик, Ласитър — усмихна се Док. — Руби Стентън иска да ви вземе в своето ранчо, ако не се лъжа.

— Така смята. Имате ли нещо против, Хенри?

Слабият мъж поклати глава.

— Не бих могъл да я спра.

— А искате ли?

— Никога не се меся в работите на другите — отклони отговора Док. — Но понеже ми харесвате, ще ви дам един добър съвет. Внимавайте, Ласитър! Добре сте се натопили с тази работа.

— А Руби Стентън?

— Тя също.

Той започна да сваля превръзките на Ласитър и след това намаза раните от куршумите с един зелен мехлем, който миришеше много приятно.

— Раните ви зарастват бързо — каза той, докато поставяше нови превръзки. — Освен това мускулите ви са омекотили ударите от куршумите. Нито една кост не е засегната. Нараняванията са малко и са безопасни. Станете! Обзалагам се, че вече можете да ходите отново без усилие.

Ласитър стана от леглото. Док имаше право. Той можеше да се движи отново, сякаш нищо не беше се случило.

— Ще ви дам още малко от мехлема — каза Док доволно, — както и чисти превръзки. Освен това и един добър съвет за из път: не позволявайте на останалите да забележат, че сте отново здрав! Винаги е по-добре, в случай на нужда, да имате някое асо в ръката.

— Много добре се отнасяте с мен, Док. Мога ли да попитам защо полагате толкова грижи?

Мъжът кимна сериозно.

— Ще ви призная, Ласитър. Не си въобразявайте, че го правя заради вас.

— За кого тогава, Док?

— Заради отчето — отговори Хенри Ферлейн пресипнало. — Не ме интересува за какво става дума. Искам само да запазя свещеника за всички нас. Той е един добър човек, почти светец. Спокойно може да ми вярвате.

— Да — отговори Ласитър.

— Ако някой може да ги спаси, това сте вие — каза докторът. — Отчето и неговата дъщеря...

Ласитър го погледна учудено.

— Вие знаете?...

Докторът кимна усмихнато.

— Себ и аз сме стари приятели — каза той тихо. — Заради това и знаем всичко един за друг. Нямаме тайни помежду си. Аз също невинаги съм бил такъв, какъвто съм сега.

— И не се ли страхувате, че аз мога да го разглася, Док?

— Знам що за човек сте, Ласитър — отговори докторът със съучастническа усмивка. — И поради това съм уверен, че ще успеете.

— Надявам се. Във всеки случай ще направя всичко, което е по силите ми.

Докторът вече беше поставил последната превръзка. Той се изправи и погледна доволно работата си. В този момент Ласитър забеляза някаква сянка зад малкия прозорец.

— Внимание, Док!

Той се хвърли встрани върху леглото. Ръката му мълниеносно се пъкна под възглавницата. Зад прозореца прозвуча изстрел. Разхвърчаха се парченца стъкло. Ласитър извади пистолета си изпод възглавницата и стреля по посока на прозореца. Отвън се чу вик, който веднага след това премина в хрипове. Той изтича до стената. Отново се чуха изстрели, но те не бяха предназначени за него. Ласитър видя как навън един мъж се строполи на земята. Забеляза още четирима души. Един от тях се затича към къщата. Когато видя Ласитър, въздъхна облекчено.

— Всичко наред ли е?

Ласитър само кимна.

— Това бяха двама негодници от бандата на Ел Кондор — продължи мъжът. — За малко да стане беля.

Ласитър се отпусна на леглото. Все пак не беше съвсем оздравял. Докторът се беше подпрял на стената до вратата. До него се виждаха дупки от два куршума.

— Без малко самият вие щяхте да имате нужда от доктор, Хенри — каза Ласитър.

— Аз съм съвсем добре — отговори Хенри Ферлейн. — Става въпрос за вас. Разбрахте ли най-после в каква каша сте се забъркали?

Ласитър се усмихна.

— Това поне те кара да бъдеш във форма, Док.

Стентън влетя в стаята.

— Не мислех, че Ел Кондор ще предприеме толкова скоро нещо против нас. Разбра ли сега, че е по-добре, ако дойдеш с мен в Кимарон, Ласитър?

— Ти вече ме убеди, Руби.

— Как смяташ, можем ли да тръгваме?

— Мисля, че да.

Тя погледна доктора.

— Какво е вашето мнение, Ферлейн?

— Можете спокойно да го вземете с вас, Руби.

Изведнъж на Ласитър му се стори, че сякаш чува някакъв вътрешен глас, който го предупреждава да внимава с тези двамата. И не си ли размениха един съучастнически поглед или се е излъгал?

— Трябва ли да ти помагаме при обличането, Ласитър? — попита Руби.

— Не, благодаря, ще се справя и сам.

— Междувременно мога да уредя сметката за лекарските ви услуги — каза тя. — Съгласен ли сте, Док?

— Нищо не е безплатно — въздъхна Хенри Ферлейн. — Дори и смъртта струва куп пари. Наистина ли искате да платите за Ласитър, Руби?

— Естествено, това е въпрос на чест.

— Както желаете.

Двамата излязоха. Ласитър се прокрадна до вратата и долепи ухо. Той успя само да чуе как Руби Стентън изсъска.

— Можа ли да откопчиш нещо от него, Хенри?

— Не много — отговори докторът. — Досега знам само, че Тина е дъщеря на отчето. Зададох му съвсем глупав въпрос и той веднага се хвана.

— А за долари не стана ли въпрос?

— Не, за съжаление. Нямах повече възможност да насоча разговора към съкровището. Мислех да му задам също такъв въпрос уловка, както и за момичето. Но тогава внезапно се появиха тези двама негодници.

— Няма нищо — засмя се Руби Стентън. — Аз ще се отнасям така нежно с него, че скоро ще ми разкрие всичко.

— Аз обаче бих внимавал много с него — препоръча докторът.
— Въпреки че се хвана на моята уловка, сигурно няма да се мине втори път.

— Ще успея — каза Руби самоуверено.

Ласитър беше чул само първата част на разговора, но можеше да си представи края.

— Почакайте — промърмори той. — Скоро ще ви се случат някои изненади.

Когато вече се беше облякъл, Руби и докторът влязоха отново.

— Ще издържиш ли? — престори се на загрижена тя.

— Ще бъде много мило, ако вие двамата ме подкрепите малко — каза той и така се отпусна на раменете им, че те почти клекнаха. Доста се поизпотиха, докато най-накрая го качиха в колата. Той обаче седеше величествено на задната седалка и се усмихваше.

Докторът му намигна свойски, когато конете потеглиха.

— Мислете за това, което ви посъветвах, Ласитър — каза той тихо, така че никой друг, освен него да не го чуе.

Ласитър отвърна на намигването.

— Всичко ще бъде наред, Хенри. Благодаря ви...

5.

Стигнаха в ранчото край Кимарон около полунощ. Ласитър се остави да го заведат до стаята му и спа до късно на другия ден. Главната постройка беше обикновена двуетажна къща от дърво. Срещу нея беше разположен блокхаус — дълга барака, която служеше за подслон на хората на Руби. Имаше и голямо оградено пространство за коне, обаче нищо друго не показваше, че тук се върши земеделска работа.

Ласитър застана до прозореца и погледна замислено към реката Кимарон, която течеше на около стотина крачки от ранчото. Той виждаше тук и там да се движат хора, но нито един от тях не извършваше обичайната за едно стопанство дейност.

Не, това не беше обикновено ранчо. По-вероятно беше място за подслон на бандити.

Той чу стъпки във в коридора и бързо се върна обратно в разхвърляното легло.

Руби влезе с поднос в ръце, върху който димеше кафе и примамливо жълтееха пържени яйца.

— Мисля, че ще можеш да ометеш всичко това — каза тя. — Ще ядеш ли на масата или да поставя подноса на леглото?

— Остави го на масата — усмихна се той. — Ще се справя, понеже след такъв дълъг сън се чувствам отново силен.

Тя остави храната на масата.

— Във всяко отношение ли?

— Какво?

— Се чувстваш силен?

— Почакай само, докато закуся — усмихна се той.

Жената гледаше как той започна да се храни.

— Или блъфираш, или наистина си отново във форма. Много бих желала да разбере каква е истината.

Ласитър посочи с пръст зад рамото си.

— Тогава лягай в леглото, Руби!

— Хей, какво ти става? — изфуча тя. — Да не си се побъркал? Да не смяташ, че съм проститутка?

— Не съм мислил по този въпрос — изръмжа той между два залъка. — Мислех, че искаш да опиташ нещо по-специално. Е?

— Въобще не се и надявай.

Той сви рамене.

— Остави тогава — каза равнодушно.

Тя заобиколи малката маса и се изправи в цял ръст пред него. Беше облечена в копринена рокля, през която човек можеше да се наслаждава на прекрасните форми на тялото ѝ.

— Винаги ли се отнасяш с жените като с боклук? — попита тя застрашително меко. — От този тип мъже ли си, Ласитър?

— Не съм дошъл, за да спя с теб — отговори той снизходително. — Мисля, че ти желаяш да ти помогна против Ел Кондор.

Руби започна да се ядосва.

— Върви по дяволите, Ласитър!

Той опита яйцата с шунка. Имаха прекрасен вкус.

— Ако имаш желание, можеш да се съблечеш — каза той. — Тъкмо ще мога да ти се наслаждавам на спокойствие, докато закуся.

С едно движение тя съблече роклята си и в следващия момент остана съвсем гола пред него.

— Доволен ли си сега? — просъска тя.

Ласитър кимна, оценявайки достойнствата ѝ.

— Повече от доволен — каза той. — Ти си неповторима, Руби. Начинът, по който го правиш, ми харесва. Извинявай, ако съм те обидил.

Той сръбна още една глътка кафе и стана.

— Искан ли ти се?

— Защо го правиш по този начин, Ласитър? — попита тя видимо разочарована. — Не знаеш ли други начини да съблазниш една жена?

Той отново легна на леглото.

— За тях в момента ми липсва сила, Руби. Ти сигурно разбираш това.

Тя се замисли за момент. След това се приближи грациозно към леглото, което беше достатъчно широко, за да се чувстват двама души удобно, и легна внимателно до него.

— Тази поза ми е любима — прошепна тя. — Знаеш какво имам предвид, Ласитър.

— Да, Руби. Поглези ме както трябва.

И тя го направи, като вложи цялото си умение. Точно това беше лекарството, от което имаше нужда Ласитър.

Измина половин час. Отново и отново се разнасяха пълните с наслада стонове на Руби. Ласитър лежеше със затворени очи. Тази идилия бе прекъсната, когато тишината на мирната утрин бе нарушена от няколко изстрела. Руби се откъсна от Ласитър и изтича до прозореца. Той я последва.

Откъм реката се приближиха двама конници. Те отново и отново стреляха във въздуха, за да насочат вниманието към себе си.

— Какво означава това? — попита Ласитър.

— Изглежда, имат да съобщят нещо важно — отвърна Руби. — Хей, това са братята Кенероу. Доста отдавна не бях ги виждала. Какво ли искат?

Ездачите спряха запотените си коне в двора.

— Къде е Руби Стентън? — извикаха те в един глас. — Пак имаме нещо за съхранение. Къде е тя?

Руби отвори едното крило на прозореца и извика:

— Тук съм, амигос! Какво има?

Те бръкнаха в джобовете на седлата и всеки размаха по една кожена торбичка. При това се засмяха невъздържано.

— Това е злато за около двацет хиляди долара! — извика единият. — Трябва да ни напишеш много бързо разписка, Руби, тъй като веднага тръгваме.

— Идвам, амигос.

Тя облече роклята си и излезе бързо от стаята. Мъжете слязоха от конете и изтичаха към къщата. Ласитър навлече панталоните си и излезе безшумно в коридора. Оттам можеше да наблюдава цялото помещение на първия етаж. Руби Стентън тъкмо поставяше златарска везна върху една от масите. Смеейки се, братята Кенероу влязоха и изсипаха кожените торбички. Руби Стентън претегли всичко бързо и сръчно. След това кимна и написа нещо в един тефтер. После събра още веднъж различни числа, прегледа сметката и каза:

— Наистина не сте преувеличили. Това е злато за двацет хиляди долара. Ето ви разписката. Имате ли нужда от пари в брой? Трябва

само да кажете. Колко искате?

— А, остави, Златна лейди — каза единият, — прекалено много пари в брой не носят добро. Ние знаем, че плячката ни е на сигурно място при теб. Поради това и не съжаляваме за десетте процента, които измъкваш от нас за съхранението. Всичко хубаво, Руби! Трябва да продължаваме. Може да се появят няколко типа и да разпитват за нас. Ти естествено не си ни виждала, нали?

Тримата се засмяха.

— Знаете, че можете да разчитате на мен — каза Руби. — Никой не бива да се притеснява.

Тя прегърна двамата последователно и ги целуна по брадясалите страни.

— Всичко хубаво, Пит, и на теб, Чарли.

Мъжете бързо излязоха. Руби пхна обратно късчетата злато в кожените торбички. При това тихо си тананикаше някаква мелодия. Ласитър не помръдваше. Той видя как тя повдигна една четириъгълна плоча от пода в задния десен край на стаята и след това се спусна в отвора. Ласитър се върна обратно в стаята си.

— Златна лейди — промърмори той на себе си. — Наистина интересно...

Сега му беше ясно какъв доходоносен бизнес въртеше тя. В едно мазе под къщата съхраняваше плячката на престъпниците, които бяха избягали от закона в ничия земя. Вероятно това мазе отдавна се бе превърнало в трезор. При това Руби Стентън печелеше десет процента от всяка плячка, това бяха все пак 2000 долара, за които тя не си е мръднала пръста, освен ако изключим „работата“ да издаде квитанция и да остави „стоката“ в мазето. Беше го измислила наистина умно. Към това се прибавяше и фактът, че една част от бандитите можеше и да не се появи никога повече. Който беше тръгнал по кривия път, винаги трябваше да се съобразява със затвора, бесилката или куршума. В тези случаи Руби беше винаги печелившата наследница. Той свали панталона си и легна отново на леглото. След няколко минути Руби влезе, смеейки се.

— Посетителите ти доста бързаха — каза той. — Да не би да ги преследват?

— Бяха двама златотърсачи, Чарли и Пит Кенероу. Аз им пазя златото. Така е по-сигурно и по-удобно за тях, отколкото да ходят в Ню

Мексико или Колорадо и да дават добива си в банка. Сега ще отидат в Спрингфийлд и ще свалят две-три момичета. Няколко дни ще се веселят както подобава, след това отново ще търсят злато.

— Тук, в Оклахома! — каза Ласитър двусмислено. — Въобще не знаех, че и тук е намерено злато.

— Това е известно само на някои посветени — отвърна тя. — И те пазят тайната като зеницата на окоето си. Биха били глупаци, ако го разправяха наляво-надясно. Как мислиш, какво би станало тогава тук?

— Мога да си представя.

Тя смъкна роклята си и отново легна до него. Целуна го страстно и се прилепи до тялото му.

— Чувстваш ли се все още силен? — прошепна тя. — Или...

Той затвори устните ѝ с целувка и я притисна по-плътно. Чувстваше се почти толкова силен, както преди, и Руби скоро също разбра.

— Докторът каза, че си мощен като бик — прошепна тя. — И смятам, че има право.

След това дълго време двамата не промълвиха нито дума. Покъсно, когато лежаха отпуснати един до друг, тя попита сдържано:

— Какво би казала сега Тина?

— Нямам понятие. Би трябвало да приеме нещата такива, каквито са.

— Добра ли е като любовница?

Той се усмихна развеселен.

— Защо те интересува?

— Искам да разбера колко ти е скъпа.

— Много.

— Искаш да я направиш своя жена?

— Вероятно — каза той, въпреки че това не отговаряше на истината.

— Може би няма да я видиш никога повече — подхвърли му Руби.

— Ел Кондор ще ми плати за това! — изръмжа той.

— Ако успееш да го откриеш някога. Питам се защо е отвлякъл свещеника и Тина? Наистина ли нямаш понятие, каква причина може да е имал?

— Не — отвърна Ласитър. — Ние попаднахме там съвсем случайно. И за мен всичко е загадка. Мисля, че Ел Кондор е пожелал Тина. За бандити като него това е обичайно. Вземат всичко, което им хареса.

— Ти не го ли нападна?

— Едва когато ме заплаши с револвера си. Мислех, че ще бъде честен двубой — мъж срещу мъж. Но се бях излъгал. Това страховито копеле! Само да го пипна!

Тя стана и отново облече роклята си. Сега изглеждаше доста ядосана.

— Няма ли да престанеш най-после с тази проклета игра на криеница — нападна го тя. — Наистина ли мислиш, че съм наивна глупачка, която нищо не разбира? Без съмнение става въпрос за много пари. Иначе Ел Кондор не би си дал такъв труд. Хвърли целия град в страх и ужас. И тогава е научил от свещеника нещо важно. Няколко от зложниците в църквата са чули една част от разговора на Ел Кондор с него. Той се е съгласил да заведе бандата до някакво скривалище, ако пощадят града. Как мислиш, за какво скривалище става дума? Има само един отговор.

— Това е разбираемо — каза Ласитър. — Става въпрос вероятно за скривалище на пари. Не мога обаче да си обясня какво общо има с това отец Себастиан. Всичко това ми е много неясно.

— Въобще не е! — изфуча тя. — Ти нещо ме лъжеш! Сигурна съм, че познаваш свещеника от по-рано. Може би той преди не е бил толкова набожен? В тази страна всичко е възможно. И въобще не е случайност, че ти се появи с момичето, което се хвърли така бурно на врата му. Бивш учител по вероучение! Разправяй това на баба ми, Ласитър! Защо просто не ми кажеш истината? Или искаш сам да си сърбаш попарата?

Неговото лице остана напълно безизразно.

— Не знам нищо и поради това не мога да ти разкажа нищо. Не разбираш ли?

Тя се обърна към вратата.

— Както искаш — каза с леден глас. — Продължавай да бъдеш упорит! Скоро ще съжаляваш.

— Ще насъскаш ли твоите хора?

— Какво бих спечелила, Ласитър? Мъртъв ти въобще не си ми нужен. Отсега нататък можеш да правиш каквото си поискаш. Ако се чувстваш достатъчно силен, можеш да яздиш, където желаеш. Но и за минута няма да бъдеш вече сам. Това ти е ясно, нали? Сигурна съм, че възможно най-бързо ще се отправиш по следите на Ел Кондор. И тогава волю-неволю ще поведеш мен и моите хора. Какво ще кажеш за това? Като че си глътна езика, а?

Ласитър поклати глава, подсмивайки се.

— Напротив, Руби — отвърна сухо. — Имам намерение да напусна тази недружелюбна област колкото е възможно по-скоро.

Тя го погледна объркана.

— А Тина? Искаш да я изоставиш в беда?

— Ти сама ми подсказа тази идея, Руби. За какво ми е тя, когато Ел Кондор я притежава?

Тя се втренчи замислено в очите му и след това каза бавно:

— Не е вярно. Не, Ласитър, няма да ти повярвам. Искаш да ме метнеш. Но не се надявай. На мен тя не ми минават.

— Както желаеш, Руби, но скоро ще се убедиш. Аз изчезвам. Тук няма какво да спечеля повече.

— С нетърпение го очаквам, Ласитър — каза тя подигравателно. — Отсега нататък ще бъдеш наблюдаван постоянно.

— Това не ме смущава, Руби. Защо всъщност не изпрати твоите хора по следите на Ел Кондор?

— Вече го направих. Няколко групи го търсят, но явно безуспешно. Следите се губят в планините. Ел Кондор е един изпечен разбойник, който знае много хитрости.

Той поклати глава с неразбиране.

— И точно на мен разчиташ да открия скривалището на бандата?

— Да, смятам, че ще можеш. Защо, мислиш, те доведох тук? Сигурно не си повярвал на историята, която ти разказах в Карицо. Ел Кондор въобще не ме застрашава. Не е вярно и това, че желае да вземе ранчото ми.

Ласитър се усмихна.

— Познаваш ли го въобще, Руби?

— Не. Знам само, че става въпрос за голям удар.

— И искаш да станеш още по-богата, отколкото си.

Тя смръщи чело.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля за всичкото злато, което златотърсачите са ти оставили на съхранение. Колко всъщност си натрупала в мазето?

— Знаеш за мазето?

Той разбра, че малко е прекалил. Трябваше да бъде по-внимателен.

— Не знам абсолютно нищо. Само си помислих, когато ми разказа за златото. Къде би го съхранявала на сигурно място, ако не в мазето?

— А кой ти каза въобще, че тази къща има мазе?

Ласитър посочи прозореца.

— Разгледах околността, доколкото това е възможно от тази стая. Къщата е построена в подножието на стръмен каменист хълм. Основата е от скали, под които би могло да има естествена кухня, която да служи като мазе. Това е възможно, нали?

Тя кимна утвърдително.

— Свалям ти шапка, Ласитър. Много точно мислиш. Знаеш ли, че си заплаха за съществуването ми?

— Това би било така, ако наистина съществува това мазе с богатства.

— То съществува. И там долу има цяло състояние.

— Значи правилно съм отгатнал — каза той сухо. — Знаят ли това и твоите хора?

— Само трима приближени. Това са мъже, на които мога да разчитам стопроцентово.

— И аз сега мога да използвам информираността си, за да те ограбя при първа възможност — забеляза той. — Всъщност вече сигурно те занимава мисълта, че трябва да наредиш да ме убият.

— Така е — отвърна тя твърдо. — Но ти давам малко отсрочка. Може би все пак ще станем партньори. Зависи от теб, мили. Във всеки случай ще те приема по всяко време.

— Ще помисля още веднъж — каза той. — Работата започна да ме интересува. Възможно е все пак да станем съдружници. Като партньорка би ми харесала.

Тя се усмихна хапливо.

— Бих ти харесала, така ли, негоднико? Когато двама души са партньори, всеки трябва да даде по нещо. Аз изпълних моето

задължение. Сега си ти наред, Ласитър. Разкрий ми истината относно Ел Кондор и свещеника. Едва тогава ще ти повярвам.

— Наистина нищо не знам — каза той убедително.

— Дори и ако трябва да се закълнеш в живота на децата си, Ласитър, няма да ти повярвам. Сега ти казвам за последен път: ако се опиташ да си играеш с мен, си загубен.

След тези думи тя излезе и блъсна вратата с такава злоба, че ударът ѝ прокълна като изстрел в къщата. Ласитър затвори очи и се замисли. В никакъв случай не трябва да запознава с плановете си Руби Стентън. Сам щеше да измени своя път. Тази Златна лейди беше непредвидима с нейната алчност. Тя и сега се държеше като хищно животно, което надушва тлъста плячка. Ласитър обаче трябваше да изпълни задачата си. За него златото и доларите нямаха никакво значение. Не ставаше въпрос единствено за задачата на Бригада Седем. Все пак отец Себастиан беше един от най-добрите му приятели.

Беше загрижен и за съдбата на Тина. Къде ли се намираше тя сега?

6.

Бандитският лагер на Ел Кондор бе разположен в една от многобройните клисури на планината Блек Меса. Това беше временен лагер с грубо скована барака в центъра. Тя служеше за бар, за главна квартира и подслон за шефа на бандата. Този подслон беше едно малко помещение, отделено от бара с огромна дъсчена стена. Между отделните летви имаше такива пролуки, че човек можеше спокойно да надникне вътре. Ел Кондор знаеше това, но не се смущаваше. Той беше взел със себе си Тина и сега те лежаха на примитивния дървен нар, който служеше за легло. Постелката беше от изсушена трева, върху която беше метнато едно платнище. От завивка нямаше нужда. Дори и през нощта бе достатъчно топло.

В началото Тина се противопоставяше, но след това разбра, че за нея ще бъде по-лошо, ако се съпротивлява на грубостите на силния мъж. Сега лежеше гола до него. В очите ѝ отдавна нямаше сълзи. Тя приемаше с дълбоко примирение всичко. Не я интересуваше и това, че постоянно бандитите се блъскаха пред дървената стена, за да видят голото ѝ тяло. Привечер Ел Кондор стана и се облече.

— Наметни си нещо — каза той. — Ще говоря още веднъж с твоя баща. Тук сме вече трети ден и предполагам, че в долината вече е станало по-спокойно.

Тя наметна обикновената ленена рокля, която носеше винаги, когато се движеше навън в лагера. Но дори и облечена, тя караше бандитите да я поглъщат с очи. Мълчаливо последва Ел Кондор през задимения салон навън. Тук-там горяха лагерни огънове. Мъжете наблюдаваха шефа си с пълни със завист очи. Той беше единственият мъж, който имаше момиче. На тях обаче беше забранил най-строго да вземат в лагера жени поради причини за сигурност, както твърдеше той. Отец Себастиан седеше завързан между няколко голи скали, които излъчваха силна топлина. Затворникът сигурно се чувстваше като в пещ. Той вдигна глава, щом Ел Кондор застана пред него. Усмивка пробягна по измъченото му лице, когато кръстоса поглед с дъщеря си.

Той знаеше какво се беше случило, но се беше примирил. Никой не можеше да помогне на Тина.

— Утре сутрин тръгваме, Себ — каза Ел Кондор. — И ти ще поемеш водачеството. Как мислиш, колко време ще ни трябва?

— Това не мога да кажа сега — отвърна отец Себастиан с мъка. — Трябва първо да се върнем в планината Кимарон. Едва тогава ще мога донякъде да се ориентирам.

— Ти трябваше да ми нарисуваш карта, Себ! — каза Ел Кондор нетърпеливо. — Тогава щях сам да намеря пътя.

— Не — отвърна отчето меко. — Колко пъти трябва да ти повтарям, че не съм готов за това, Алекс? Мисля, че не бих могъл сам да ида в планините, в които скрих златото. Едва тогава ще мога да се сетя за отделните белези на местността.

— Добре, Себ — каза Ел Кондор студено. — Но въобще не се опитвай да ме излъжеш.

— А какво ще стане с Тина? — попита отчето.

Ел Кондор обви с ръка раменете ѝ.

— Засега ще остане при мен като мой партньор в игрите, така да се каже.

— Ти трябва да я освободиш, Алекс! Защо я измъчваш така?

— Защото ми доставя удоволствие, Себ.

— А какво ще стане с нея, Алекс, когато откриеш златото?

Ел Кондор се изсмя цинично.

— Вероятно ще я задържа още известно време. След това ще я дам на хората си или ще я продам в някой мексикански бордей. Отсега не мога да кажа точно. Ако ми доставя голямо удоволствие, ще я задържа завинаги като робиня.

— Някой ден господ ще те накаже за това, Алекс. Няма ли въобще искрица любов и морал в теб? Защо презираш така хората? Това наистина ли ти доставя удоволствие, Алекс?

— Ние живеем само веднъж! — изръмжа Ел Кондор. — И аз искам да се насладя на този живот докрай, дори и да ми остава още малко време. Така смятам аз, Себ. Никой не може да ме разколебае.

Отец Себастиан вдигна очи към небето.

— Ще те заведе до скривалището тогава, когато Тина е на свобода и на сигурно място — каза той твърдо. — Дори и да ме измъчваш, няма да получиш отговор от мен.

Слънцето беше паднало ниско и червените му лъчи се отразяваха във фанатичния му поглед.

— Чуй ме сега, Алекс — продължи той с вълнение, — ти се закле, че ще ме убиеш, щом намериш златото, и аз отдавна се примирих с това. Никога няма да мога да избягна кървавото ти отмъщение. Вероятно и не съм заслужил друго. Но моята смърт ще ти отнеме всички надежди, ако преди това не пуснеш дъщеря ми, Алекс. Това е моето единствено условие и аз държа на него, господ да ми е на помощ!

Лицето на Ел Кондор се изкриви от ярост. Но след миг той се засмя подигравателно.

— Добре го каза, Себ — изсъска той. — Зная, че говориш, каквото мислиш. Да, тебе смъртта не те плаши. Ти отдавна си се примирил с нея, тъй като я считаш за божия справедливост. И поради тази причина не мога ни най-малко да те уплаша. Обаче...

Той с едно движение смъкна леката рокля от тялото на Тина. Тя извика уплашено. Стоеше гола и унижена, изложена на погледите на бандитите, които междувременно бяха почнали да се събират около тях, водени от любопитство.

— Това ще те пречупи — продължи Ел Кондор с подигравателен смях. — Или искаш наистина твоята дъщеря да плати за проклетата ти упоритост? Искаш ли да поемеш тази вина върху душата си? Ще можеш ли да успокоиш съвестта си, Себ?

Главата на свещеника клюмна уморено.

— О, господи! — прошепна той развълнуван. — Дай ми сила...

Гръмкият кикот на Ел Кондор заглуши последните му думи.

— Можеш да решиш, Себ! Ако не се съгласиш да ме заведеш до скривалището на златото, тук ще има представление, в което твоята дъщеря ще играе главната роля. Тук са точно двадесет и двама мъже. Дали Тина ще издържи на това?

— Престани! — извика отец Себастиан съкрушено. — Не казвай никога повече това. Ще направя всичко, което искаш, но остави Тина извън играта! Умолявам те, Алекс! Ако имаш поне малко чувство за чест, подари й свободата!

— Ще помисля за това — каза Ел Кондор милостиво. — Но първо трябва да стигнем до целта.

— Да — прошепна отец Себастиан, — да, Алекс. Ще приема всяко твое условие. Но трябва да ми обещаеш, че най-накрая Тина ще бъде отново свободен човек.

— Да изчакаме — каза Ел Кондор с леден глас. — Това, което ще се случи, зависи единствено от мен.

— Твоята пресметливост е неизмерима — прошепна свещеникът.

— А твоите набожни приказки ме отвращават — отвърна му главатарят на бандата. — Що за глупак си, Себ?

Тина се наведе и вдигна роклята си. Ел Кондор я издърпа от ръцете ѝ.

— Ти ще останеш както си! — извика ѝ той. — Всички трябва да те видят. Всички трябва да знаят каква награда ги очаква, ако са ми верни.

Той я блъсна.

— А сега се връщай в колибата! Бъди готова! Ако ти изпратя някой мъж, трябва да му се подчиняваш, ясно ли е?

Тя тръгна с наведена глава. Никога не бе мислила, че ще бъде така унижена.

Ако беше послушала Ласитър и не беше тръгнала с него, нямаше да изживее всичко това.

Ласитър!

Винаги мислеше за него с чувство на вина, след като той загина заради нея. Ако беше все още жив, можеше да се надява на спасение.

7.

На по-следващото утро Ласитър оседла един кон, който си избра в ранчото. Няколко от хората на Руби Стентън го наблюдаваха с любопитство. На верандата Руби беше в своята прозрачна рокля. Околните сякаш бяха свикнали с тази гледка. Предната нощ Ласитър бе прекарал с нея. Тя беше вулкан от чувственост, но не успя да измори партньора си. Това за него беше най-доброто доказателство, че се е възстановил напълно. Той се метна на седлото и се отправи към верандата.

— Беше хубаво, Руби. Съжалявам, че не мога да остана по-дълго.

— Вината е твоя — отвърна тя. — Трябваше да кажеш истината, тогава всичко би било другояче. Сега обаче нашите пътища се разделят завинаги.

Той леко се усмихна.

— Да, за съжаление.

— Не искаш ли да премислиш за последен път, Ласитър? — попита тя почти умоляващо. — Помисли колко би бил хубав животът за нас двамата. Трябва само да ми кажеш истината.

Ласитър вдигна рамене.

— Съжалявам, нищо не може да се направи — той й махна с ръка за сбогуване. — Всичко хубаво, Руби, и много щастие.

Тя се помъчи да се усмихне. Лицето ѝ изглеждаше изтерзано. Друг мъж би се върнал, но Ласитър беше на друго мнение. Тя му помахаша.

— Много щастие и на теб, Ласитър.

Той се отдалечи, яздейки бавно. Чувстваше изгарящия ѝ поглед и омразата, която тя излъчваше. Какви ли мисли я занимаваха сега? Тя му се доверяваше също толкова малко, както и той на нея. Сигурно ще изпълни заканата си и ще нареди да го наблюдават. Но той ще ѝ скрои добър номер. Яздеше бавно и въобще не бързаше. Според изчисленията си до вечерта трябва да успее да стигне Карицо. Там

беше конят му и неговият „Уинчестър“. Можеше да се надява, че всичко ще стане така, както го беше намислил.

Вечерта той стигна в Карицо. Слабият доктор стоеше пред къщата си.

— Здравейте, Ласитър! Каква изненада! Дори и аз не съм предполагал, че толкова скоро ще се изправите на крака.

Ласитър слезе от коня.

— Това е благодарение на вашия добър мехлем.

Те си подадоха ръце. Докторът попита:

— Ел Кондор появи ли се отново?

— Изглежда е изчезнал през девет планини в десета — отговори Ласитър. — Никаква следа от него. Руби Стентън сякаш се безпокои напразно.

Доктор Хенри Ферлейн направи с ръка жест на покана.

— Сигурно сте гладен и жаден, Ласитър. Приготвил съм вечеря. Ще стигне за двама ни. Имам също и добро уиски. Като ви гледам така, смятам, че можете да поемете една голяма глътка.

— Винаги имате добри идеи, Док — засмя се Ласитър. — С удоволствие приемам поканата.

Влязоха в къщата. От пристройката се носеше мирис на прясно нарязано дърво. Докторът, между другото, беше и погребален агент, и майстор на ковчези. Той наля уиски в две големи чаши.

— И какво ще стане сега? — попита той. — Мисля, че ще искате да се погрижите за момичето си?

Ласитър поклати глава със съкрушен вид.

— Страхувам се, че вече няма смисъл — каза той. — Ще се махна от тази област.

Докторът учудено повдигна вежди.

— Наистина ли искате да оставите своето момиче в беда?

Ласитър сви рамене.

— Какво може да се направи? Или може би мислите, че имам и най-малък шанс против тази банда? Със същия резултат мога да си тегля куршума.

Докторът кимна тъжно.

— По принцип имате право, Ласитър. Но страшно съжалявам за двамата, които бяха пленени от Ел Кондор. Значи няма да видим никога отново нашия беден отец Себастиан. И вие трябва да погребете мечтата си за един щастлив брак.

Този проклет лицемер отново искаше да спечели доверието на Ласитър. Скоро, без съмнение, щеше да зададе някой от подлите си въпроси. Но Ласитър имаше опит с такива като него.

— За мен животът повече няма смисъл — въздъхна той. — Загубих не само годеницата си, но и най-добрия приятел, който някога съм имал. Човек може направо да полудее.

— Съчувствам ви, Ласитър — каза Хенри Ферлейн съпричастно. — Не искате ли все пак да размислите? На ваше място не бих се предал така бързо. Вие сте един от малкото мъже, които никога не се предават.

Ласитър се престори на учуден.

— Откъде знаете това, Док?

— Знам много за вас, Ласитър. Освен това моят приятел, свещеникът, ми е разказвал много забележителни истории за вас. Вие сте се справяли с други банди, които са били по-многобройни от тази на Ел Кондор. Защо не се опитате още веднъж да надминете себе си?

Беше наистина упорит. Всъщност, не след дълго той трябваше да зададе въпроса, който през цялото време беше на езика му.

— Наситил съм се на битки — каза Ласитър. — Не желая повече, Док. Не можете ли да разберете това?

— Аз ви разбирам. Но ще направите добро не само на себе си и на вашето момиче. Този град ще ви бъде вечно благодарен.

Постепенно Хенри Ферлейн взе да изплюва камъчето. Явно не можеше вече да издържа от нетърпение.

— Можете да ми направите услуга — каза Ласитър така спонтанно, сякаш това му е хрумнало току-що. — Не знам дали наистина сте в състояние да ми помогнете. Но все пак е възможно.

Очите на доктора светнаха алчно.

— Кажете, Ласитър! Ще направя всичко, което е по силите ми.

Той отпи малко от уискито. Преструваше се, че все още се дърпа и не е така убеден да каже молбата си. Но след това очевидно се пристраши.

— Значи, докторе — започна той с официален тон. — Нещата са следните: искам да поразгледам жилището на отец Себастиан. Ще дойдете ли с мен? Все пак сте уважавана личност в този град и никой няма да протестира, ако влезете в жилището. Аз ще вляза тайно през задния вход. Може ли това да стане, Док?

— Разбира се. Но защо искате това?

Ласитър се приближи до слабия мъж и си придаде потаен вид. Прошепна му със съзаклятнически тон:

— На вас мога да кажа, Док. Ако има човек, на когото се доверявам, това сте вие. Отец Себастиан ми повери една тайна.

— Кога?

— Малко преди да бъда ранен от бандитите на Ел Кондор. Отецът ми прошепна: „В моето жилище ще откриеш нещо!“ В бъркотията никой не го чу. Трябва да призная, че се сетих за това едва по-късно.

— Интересно — прошепна докторът. — Но какво е искал да каже с това? Можете ли да си го обясните, Ласитър?

— Засега не.

— Разказахте ли на Руби Стентън за това?

Ласитър се наведе отново съзаклятнически. Приблужи устни съвсем близо до ухото на доктора, като се прикриваше с ръка, сякаш се страхуваше да не би наблизко да има някой, който да подслушва. Беше важно да играе ролята си убедително. Ако докторът заподозре нещо, всичко ще пропадне. Тогава Ласитър нямаше нужда въобще да започва да изпълнява хитрия си план.

— Не вярвам на Руби Стентън — прошепна той в ухото му. — Поради това не й казах нищо за моите намерения. Смятам, че е по-добре така, Док. Или сте на друго мнение?

Хенри Ферлейн кимна усърдно. Усмивка разкриви лицето му.

— Съвсем правилно сте постъпили, Ласитър — отвърна той шепнешком. — Руби наистина е змия. Човек трябва да внимава с нея. Добре е, че ми се доверихте. На мен можете да разчитате.

— Благодаря. Кога можем да тръгнем?

— Предлагам да хапнем първо нещо. Съгласен ли сте?

— Разбира се.

Ферлейн се зае с огнището. Той разпали дървата и постави тежкия железен тиган да се загрева.

— Значи все пак искате да предприемете нещо, Ласитър? — попита той между другото. — Вероятно вече знаете къде да откриете Ел Кондор, не е ли така?

— Засега не, докторе.

— Но се надявате да намерите нещо в жилището на отец Себастиан.

— Да, надявам се.

Ласитър с удоволствие би се справил още сега с този лицемер, но реши, че е по-добре да поизчака. Обигран мошеник като Хенри Ферлейн трябва да се спипа на място, иначе всичко пропада. След яденето, което се състоеше от чудесно приготвена пържола с хляб от царевично брашно, двамата мъже излязоха заедно.

Близо до църквата се разделиха и Ласитър заобиколи, за да се приближи отзад до малката пристройка към църквата, която служеше за жилище на свещеника.

След десетина минути Ласитър и Хенри бяха в спартански подредено помещение, което едновременно служеше за спалня, всекидневна и библиотека. На масата горяха две свещи и изпълваха помещението с матовожълта светлина.

— А сега? — прошепна докторът. — Смятам, че трябва да търсим нещо определено. Имам ли право?

— Не се преструвайте, докторе! — обърна се грубо към него Ласитър. — Знаете съвсем точно какво търсим.

Той беше вече до големия шкаф с книги и тъкмо вадеше първата. Нямаше и най-малко понятие дали усилията му ще бъдат възнаградени с успех, но във всеки случай искаше да опита. Неговият инстинкт му подсказваше, че трябва да има някакви тайни бележки, които свещеникът да е скрил тук.

— Наистина не знам какво търсим — прошепна докторът. — Можете ли да ми обясните по-точно?

— Не се преструвайте! — каза Ласитър отново. — Някъде в това помещение трябва да са оставени тайни записки. Става въпрос за скривалището на голямо съкровище. Вие знаете за това, Хенри.

Ласитър говореше, докато търсеше из книгите. Беше обърнал гръб на доктора, но въпреки това усети как слабият мъж се сви изплашен.

— Какво трябва да знам? — попита той с много тих глас.

Ласитър дори не го слушаше. Изведнъж се сепна. В една дебела книга по астрономия намери пожълтял лист със скица и редица забележки. Той веднага разбра, че това е планът, който търсеше. Беше начертано всичко, което трябваше да се знае, за да се намери скривалището на златното съкровище.

— Какво има? — извика докторът. — Намерихте ли нещо?

Ласитър затвори дебелата книга и се обърна. Това, което видя, никак не го учуди. Хенри Ферлейн държеше в костеливата си дясна ръка един двуцевен „Деринджър“.

— Какво означава това, Док? — попита той с принудена веселост. — Смятам, че е някаква шега?

Но Ферлейн съвсем не беше настроен да се усмихва.

— Съжалявам, Ласитър. Нямам нищо лично против вас и не знам какво да ви правя. Всъщност трябва да ви застрелям, но това ще бъде в разрез с Хипократовата клетва. Не мога хем да съхранявам живота, хем да го унищожавам. Сега се питам какво трябва да направя.

Ласитър се усмихна широко.

— Ти си странен тип, Док. На твое място бих мислил за професиите си погребален агент и майстор на ковчези. Ако ме убиеш, Руби Стентън от благодарност ще ти плати разноските по погребението. Е, какво? Трябва само да натиснеш спусъка и аз повече няма да те застрашавам.

Хенри Ферлейн стисна зъби. От напрежение цялото му тяло трепереше.

— Не! — изстена той накрая. — Не, не мога да го направя. Просто не мога. Съжалявам, Руби...

Той бавно свали оръжието и се отпусна изтощено върху един стол. Ласитър взе деринджъра от ръката му.

— За да не ти хрумнат никакви глупости, Док — обясни му той меко. — И ти си ми един герой! Значи си заедно с Руби Стентън? Да не ти е предложила красивото си тяло, Хенри? Не мога да си обясня поведението ти по друг начин.

Докторът кимаше съкрушено.

— Не го приемай трагично. Ти си се оставил да бъдеш прелъстен от тази красива жена. Това не е позор. И аз съм се поддавал на подобни неща. Няма нужда да се страхуваш от мен. Разкажи ми какво възнамерява да предприеме Руби. Това ме интересува.

— Няма да те интересува повече, Ласитър!

Това беше груб глас и той дойде откъм прозореца. В следващия момент вратата се отвори със сила и един мъж с рязана ловна пушка влетя вътре.

Ласитър кръстоса ръце пред гърдите си. В дясната си длан все още държеше оръжието, което беше отнел от доктора. Книгата лежеше на масата.

— Ние те наблюдавахме, Ласитър — каза мъжът с ловната пушка. — Ти току-що намери нещо в книгата. Това сигурно е било скица, на която е отбелязано скривалището. Покажи ми я!

Ласитър не се помръдна.

— Вземи си я, ако те интересува — каза той. — Руби Стентън ли ви изпрати?

Мъжът се засмя иронично.

— Не, Дядо Коледа.

— Е, добре — отвърна Ласитър сериозно. — Намерих плана и вие може да го занесете на Руби, ако желаете. Съгласни ли сте, момчета? Вземете плана и забравяме всичко. Какво мислите за това?

— Нищо — изръмжа мъжът. — Хей, Док, отстрани се малко, иначе куршумът ще те закачи!

Докторът стана. Трепереше като трескав.

— Наистина ли искате да го убиеете? — заекна той. — Но това е престъпление! Не трябва да правите това, хора!

Едва бяха изговорени тези думи, когато в стаята влезе още един мъж.

— Не трябва ли да ги убием и двамата, Джо? Тогава няма какво повече да се притесняваме.

Джо беше много несигурен.

— Какво ще каже Руби?

Другият се засмя.

— Все ми е едно. Курвата може да си приказва и мисли каквото си иска. Там в книгата е планът на скривалището, което търси Ел Кондор. Сега ще сме по-бързи от всички. Ще отидем и ще приберем каймака, след това ще изчезнем. А другите не ни интересуват.

— Идеята не е лоша — изръмжа Джо и започна да свива пръст около спусъка. — Но първо трябва да видим тази проклета скица.

— Добра идея — подкрепи го Ласитър. — Може би се лъжете и това въобще не е планът, който търсите.

— Тогава го покажи! — изръмжа Джо.

Ласитър беше прехвърлил деринджъра под мишница и двете му ръце бяха вече свободни. Отвори книгата. Листчето със скицата се плъзна към него и падна върху плота на масата.

— Разгледайте го! Можете ли да четете или трябва да ви обясня подробностите?

Мъжете се приближиха. Любопитството ги беше завладяло. Втренчиха се в листа, но изглеждаха безпомощни.

— Мога да ви обясня всичко — каза Ласитър. — Аз съм запознат с такива планове.

Джо застана зад него, измъкна револвера му от кобура и опря двойното дуло на ловджийската пушка между плешките му.

— Само да гъкнеш и ще те направя на решето!

— Не се безпокой — каза Ласитър. — Аз съм мирно момче и ви желая доброто. Кажете откъде въобще знаете, че това съкровище съществува?

— Златната лейди знае това отскоро — изръмжа Джо. — Стана случайно. Един от бандата на Ел Кондор премина на наша страна. Руби легна с него и в края на краищата научи за съкровището. Сега е с цялата група на път към скривалището на Ел Кондор в Блек Меса. Нас ни изпрати, за да проверим какво правиш.

— Много добре — каза Ласитър. — Ние четиримата трябва да използваме шанса си и да вземем съкровището. Помислете добре, момчета. Това е най-доброто предложение, което мога да ви направя. Вие не можете да разчетете правилно скицата, значи се нуждаете от моята помощ.

Той се обърна и погледна Джо в очите. Мъжът явно беше напълно объркан. Извърна глава към партньора си.

— Какво мислиш, Том? Не звучи никак лошо, а?

За не повече от секунда двамата бандити взаимно си отвлякоха вниманието. Това бе достатъчно за Ласитър. Юмруците му заиграха. Във всеки удар влагаше цялата си сила. И всеки един попадеше на място. Двамата мъже след миг се строполиха в несвят на пода.

— Завържи ги, Док! — каза Ласитър. — След това ще си поговорим. Имам нужда от малка почивка. Всичко наред ли е?

Слабият Хенри Ферлейн — доктор, майстор на ковчези и погребален агент едновременно, притежаваше неподозирани способности. Беше учудващо колко бързо и умело върза двамата бандити. Дватамъта щяха да разберат, че всякакъв опит за бягство беше невъзможен. Те лежаха пред големия шкаф с книги и не смееха да мръднат. И понеже в такива ситуации хленченето нямаше да им помогне, те предпочетоха да мълчат.

Ласитър сгъна плана и го мушна във вътрешния джоб на карираното си сако.

— А сега, докторе — каза той, — искам да ти направя предложение. И за да не се разберем погрешно, те уверявам още веднъж, че нищо няма да ти сторя, каквото и да решиш. Аз не съм убиец. Искам само да знам дали си разбрал, че си заложил на губеца карта?

Хенри Ферлейн бе развълнуван до дъното на душата си.

— Що за изчадие си, Ласитър? — прошепна той. — Ти обърка всичко тук. Откакто си в Карицо, не знам какво да правя. Кажи най-сетне какво искаш от мен! Слушам те! Но не съм сигурен дали ще бъда на твоя страна.

— Защо ми разигра тази комедия, Док? — попита Ласитър, изпълнен със съчувствие. — Нима смяташ, че мога така лесно да бъда праметнат? Вие двамата, ти и Руби, бяхте много непредпазливи. Подслушах разговора ви. Но не съм злопаметен. Все пак ти дължа нещо. Без теб сигурно щях вече да бъда в гроба. Ти доказа, че си всичко друго, но не и убиец. Затова сега те моля за помощ. Ще бъдеш ли с мен?

— Какво искаш, Ласитър?

— Пази двамата бандити! Това е всичко, което искам от теб.

— А ти? Какво възнамеряваш да правиш?

— Смятам, че е крайно време да си разчистя сметките с някои хора. Ти междувременно ще стоиш тук и ще внимаваш тези двамата да не създават трудности. Мога ли да разчитам на тебе?

— А ако дойде Руби? Какво да й кажа? — попиша докторът отчаян.

Ласитър го потупа по рамото.

— Никога не са ти липсвали извинения, Док. Измисли нещо. Сигурно няма да ти е трудно.

— Руби винаги е била много мила с мен. Няма да мога просто така да я излъжа. И като си помисля, че ти вероятно ще я унищожиш, ми става зле. Тя всъщност е една чудесна жена. Не си ли и ти на това мнение?

Ласитър кимна.

— Да, трябва да призная, че тя наистина е мила.

— Какво възнамеряваш да правиш сега? Ще предприемеш ли нещо срещу нея?

— Според тебе нужно ли е?

— Ти работиш за правителството, нали?

— Как ти хрумна тази налудничава мисъл?

Хенри Ферлейн почука с пръст по челото си.

— Да не би да ме смяташ за глупак, Ласитър?

— Напротив!

— Значи признаваш?

— Какво?

— Че си таен агент.

— Аз съм приятел на отец Себастиан. Това е всичко. Сега доволен ли си, Док?

Хенри Ферлейн се усмихна многозначително.

— Желая ти всичко хубаво, Ласитър. Направи ми обаче една услуга! Остави Руби на мира, моля те! Обещаваши ли ми?

— Ще видим какво може да се направи — отговори Ласитър, излезе от стаята си и изчезна в нощта...

8.

Руби Стентън пристигна с хората си на следната вечер. Ярост и разочарование бяха обхванали Златната лейди. Тя влезе разярена в къщата на доктор Ферлейн, който тъкмо си приготвяше вечеря.

— Защо го направи? — извика му тя. — Би трябвало да те застрелям заради това! Как можа да се съюзиш с Ласитър? Не го очаквах от теб, Хенри! Това ли е верността, която винаги си ми обещавал?

Той сви рамене със съжаление.

— Мисля, че Джо и Том са ти разправили вече всичко. Ако са ти казали истината, ти отдавна трябва да си разбрала, че аз ни най-малко не съм виновен. Нямах друг избор. Ласитър е същински дявол. Трябваше да видиш как ме сломи. Аз държах моя „Деринджър“ в ръка. Всеки нормален човек би се предал, би се отказал. Но Ласитър реагира като мълния. Преди да се усетя, лежах на пода разоръжен. След това дойдоха Том и Джо. Имаха възможност да заловят Ласитър. Изглеждаше така, сякаш той се предава. Но тогава ги сполетя нещастие. Никога не съм вярвал, че човек може да вилнее така. Твоите упреци са напълно неоснователни, Руби. Какво всъщност ти разказаха двамата?

— Че ти си се съюзил с Ласитър. Разказаха, че си се предал доброволно. Въобще не е имало борба между вас. И най-накрая си му помогнал да ги надхитрите. Те твърдят, че ти дори си ги завързал.

— Проклети лъжци! — извика докторът горчиво. — Как бих могъл да го направя, когато аз самият бях завързан?

— И по-късно си ги освободил, въпреки че самият си бил вързан? — каза тя подигравателно. — Това наистина е майсторско изпълнение.

— Успях да се освободя от въжетата, понеже имам много тънки кости. Вероятно Ласитър не е помислил за това, когато ме върза. Трябваше много по-яко да стегне въжетата около китките ми.

Руби се усмихна. Изглежда, обясненията му я бяха настроили миролюбиво.

— Ако това е вярно, вземам си думите назад — каза тя. — По-късно ще се позанимая с ония двамата. Но за това има време. Сега да минем към същественото! Значи Ласитър е намерил плана.

Докторът кимна.

— Да, в библиотеката на отец Себастиан.

— Откъде е знаел това?

— Уж свещеникът му дал тайно някакво указание, преди да започне стрелбата.

— Може да е вярно. И това окончателно потвърждава, че двамата са се познавали отпреди.

— Естествено. Това го знаем още когато Ласитър ми призна, че Тина е дъщеря на свещеника.

— Правилно. Как смяташ, какво ли е намислил Ласитър?

— Може би първо ще се опита да освободи отчето и Тина. Но това няма да е толкова лесно.

— Напълно невъзможно е — каза Руби Стентън. — Ел Кондор има най-малко двадесетина мъже със себе си. Те ще превърнат живота на Ласитър в ад. Не, той няма никакъв шанс. Междувременно научих интересни нови неща.

— Кажи да чуем! През цялото време исках да те попитам! Имате пленник, вярно ли е?

— Един от бандата премина на наша страна. Заведе ни до лагера на Ел Кондор в Блек Меса. Но когато стигнахме, всички отдавна бяха изчезнали безследно.

— Така си и мислех. Но разкажи ми новостите. Какво успя да научиш, Руби? — той беше доволен, че успя да прехвърли разговора на друга тема. Последните минути бяха всичко друго, но не и приятни за него. Но все пак няма да могат да докажат, че се е съюзил с Ласитър. Признания срещу признания, а неговата дума тежеше повече от тази на двамата бандити.

След като предната вечер Ласитър изчезна, докторът бързо пусна двамата пленници. Считаше, че така е по-добре. Нямахше желание да си навлича безпричинно гнева на Руби. Сега беше доволен, че е взел това решение.

— Ел Кондор е всъщност Алекс Фостър — започна да разказва Руби. — В бандата му до преди две години е бил някой си Себ Блекбърн. Мексиканците го наричали Ел Халкон, Ястреба. В тази страна това е много почетно наименование. Ел Халкон е правил много добрини. Всъщност никога не е бил истински бандит. В неразборията след войната, поради стечение на обстоятелствата, е попаднал в кривия път. Един ден се оттеглил. Какво точно се е случило тогава, не знам. Това не можа да ми каже и този дезертър. Знаеше само, че Себ Блекбърн е скрил тогава плячка на стойност два милиона златни песос. Златото трябва да се намира някъде наблизко. Ел Кондор открил този Себ Блекбърн и иска обратно плячката. Разбираш ли, Док?

Хенри Ферлейн поклати глава усмихнато.

— Добрият отец Себастиан — прошепна той замислено. — Никога не бих предположил това за него. Питам се защо досега не е пропилял с лека ръка парите.

— Може би е искал съвсем дискретно да ги върне на мексиканското правителство. Това би му се удало едва сега, когато в Мексико е настъпило относително спокойствие. Но преди да осъществи плана си, се е появил Ел Кондор. Така поне си представям нещата. Сега принуждава свещеника да му даде плячката и на него не му остава друг избор, освен да се подчини, дори и само заради дъщеря си. Добре го разбирам.

Докторът отново кимна замислено.

— А аз сега разбирам защо Ласитър дойде с момичето. Това означава, че и той има желание да вземе двата милиона.

Тя сви скептично устни.

— Внимание, Хенри. Не бива да приемаме толкова опростено нещата. Той може да е тръгнал със задача от мексиканското правителство. Ако му дадат десет процента, това за него е добра сделка — и преди всичко законна. Добре се живее с двеста хиляди долара. И няма нужда да се страхува, че ще бъде преследван за това. Напротив, ще го обсипят с почести.

— Много добре! — похвали я докторът. — Това също е много вероятно. Възможно е обаче зад това да стои Вашингтон. Да приемем, че мексиканското правителство е потърсило помощ. При сегашното състояние на дипломатическите отношения, Вашингтон не може да

каже „не“. Откакто Профиро Диаз е в правителството, и двете страни полагат усилия да поддържат приятелски отношения.

Руби се приближи до шкафа и извади шише уиски.

— Сега имам нужда от едно питие. Както изглежда, предстоят ни много тежки моменти. Трябва да имаме предвид, че Ласитър би могъл да повика подкрепление.

Докторът махна с ръка, смеейки се.

— Как ще направи това? Да не би да запали сигнален огън?

— Вярно. Въобще не бях помислила за това. Не ми се вярва, че тъкмо той е представител на закона. Те са съвсем различни. Действат само според устава. Ласитър има премного фантазия, за да е шериф.

Докторът кимна.

— И моето мнение е такова, Руби. Според мен той е изпечен хитрец. Иска да се облажи и да изчезне след това. Такъв е той.

— Питам се само как мисли да успее. Всеки негов опит ще бъде чисто самоубийство.

— Би трябвало да му се помогне — каза докторът.

Тя го погледна изпитателно.

— И как трябва да направим това?

— И аз не знам. Трябва да кажеш на твоите хора да претърсват систематично планините. Може и да имаш щастие.

Тя кимна решително.

— Във всеки случай ще опитам. Той не се е изпарил във въздуха.

— И какво смяташ да правиш с него, в случай че го откриеш, Руби?

— Първо ще се превърне в мой пленник.

— А когато вземеш златото?

Тя се засмя двусмислено.

— Въпреки всичко го харесвам. Ще го направя мой партньор.

— А ако не иска?

Чертите на лицето ѝ се изостриха.

— Ще иска — изсъска тя. — Ще ми достави удоволствие да го пречупя. Вероятно си въобразява, че нито една жена не може да му устои. Смята се за непобедим. Затова ще му покажа, че и на него могат да му се надянат юзди.

Докторът също си наля уиски.

— Желая ти много щастие, Руби — каза той дипломатично. — Със сигурност ще имаш доста работа.

Чувстваше се много неудобно, понеже трябваше да лавира. Руби Стентън го беше дарила с хубави часове, но го беше направила от чист егоизъм, понеже като съюзник понякога ѝ беше много полезен. Беше ѝ дал някои ценни сведения, когато ранени бандити идваха при него и се нуждаеха от сигурност. Тя приемаше тези бегълци при себе си, а те оставяха плячката си на съхранение при нея.

— Ти ще продължаваш да си държиш очите и ушите отворени — каза тя. — И ако Ласитър се появи отново, изпрати ми, колкото е възможно по-бързо, човек да ми съобщи.

— Разбира се, Руби.

Той въздъхна облекчено, когато тя най-сетне излезе и цялата група тръгна. Сега би желал да разбере какво се е случило междуременно в планините. Хаотични мисли се въртяха в мозъка му. Търсеше възможност да си отреже и той част от сладкиша, струващ милиони. „Дори и десет хиляди долара не са за пренебрегване“ — мислеше скромно Хенри. Изведнъж започна да се надява Ласитър да излезе победител.

Той навярно не би се скъпил, ако докторът го помолеше за малък жест на благотворителност. Може би и Руби ще му даде нещо, но повече от хиляда долара не можеха да се измъкнат от Златната лейди. Тя беше известна с безсрамното си скъперничество. Дори и за „първокласни“ клиенти му плащаше нищожна част от сумите, които прибираще. Дойде му нова идея. Сега ранчото край Кимарон беше почти безлюдно. Дори Руби да е оставила двама или трима пазачи, това не би било проблем за него. Изведнъж започна да се смее сам като луд. Да, това беше неговият голям шанс! Докато другите си трошаха взаимно главите в планините, той щеше да прибере златото на Руби на спокойствие. Впрочем не би трябвало да отлага повече. Щеше да действа веднага. Ако тръгне сега, при изгрев слънце ще стигне до ранчото. Защо не беше се сетил за това по-рано? Това наистина беше шансът на живота му. След това би могъл да се засели в Калифорния, страната на неговите мечти. Повече няма да е принуден да води жалък живот в това забравено от бога място. При мисълта за Калифорния си облиза устните. Не беше красавец, тялото му беше кокалесто, а лицето — покрито с бръчки, но когато човек има достатъчно пари,

външността въобще не играе роля. Влезе в манипулационната и започна приготовленията си. От времето, когато беше моряк, притежаваше тръба за издухване на отровни стрели, която беше купил от един индианец в Сан Паоло. Имаше на разположение и съответните упойващи средства. Макар че не беше истински доктор, с годините беше придобил доста умения. С тази тръба съвсем тайно беше провел различни опити с кучета, кози и телета, като не им беше причинил никакви вреди. Животните само заспиваха продължително.

Хенри си тананикаше стара пиратска песен, докато събираше принадлежностите си. Искаше му се да се потупа сам по рамото, за да се поздрави. Това беше наистина грандиозно хрумване. Златната лейди ще ококори очи от изненада.

9.

На следващия ден събитията следваха едно след друго. Това беше като буря, която дълго събира мощ, за да се разрази с цялата си сила. Сутринта към десет часа отец Себастиан заведе бандитите в каньона, в който преди две години бе скрил мексиканската си плячка. На няколкостотин метра от мястото той спря коня си.

— Скоро ще стигнем целта, Алекс. Искам да изпълниш думата си и да освободиш Тина. След това ще ти покажа сандъка и ти ще можеш да ме убиеш, както се закле. Но освободи дъщеря ми преди това!

Ел Кондор присви очи.

— Какво казваш, Себ? — каза той предпазливо. — Дал съм ти дума да освободя Тина.

Отчето го изгледа без страх.

— Ти ми обеща, Алекс. Покажи, че все още притежаваш малко морал. Пусни Тина!

— Ще я задържа още известно време — отговори Ел Кондор, без да се колебае. — Тя е млада и апетитна и ще ме дари с още приятни часове. Не мога да я пусна и поради друга причина. Тя ще издаде всичко и много скоро ще имам по петите си глутница от шерифи.

— Не го моли, татко — извика Тина. — Този мъж е едно безчувствено чудовище. От него не може да се очаква никаква пощада. Погледни го в очите! Не виждаш ли животинското в зениците му? Той е изпълнен с омраза и не само желае да притежава златото, а иска да отмъсти на всички. Целият трепери от желание да убива. Погледни го, татко! Няма да ни пощади!

— Не — изстена отец Себастиан. — Няма да допусна това! Няма да му покажа скривалището, докато не те пусне.

Ел Кондор се изсмя подигравателно.

— Продължавай! — извика той. — Или трябва да ти помогна, Себ?

Той даде знак на мъжете и веднага двама от тях откачиха бичовете, с които подкарваха говеда. Сплетените ремъци изплющяха по гърбовете на конете, които, изцвилвайки пронизително, се втурнаха да бягат. Тина и баща ѝ с мъка се задържаха на седлата. Бандитите галопираха след тях, подвиквайки. Чиста случайност беше, че конете спряха непосредствено до скалите, между които свещеникът беше скрил богатството. Тогава беше натрупал толкова много дребни камъни върху сандъка, че сам човек трябваше да ги разчиства половин ден, докато открие златото. Дори и всички мъже сега да се включеха, ще им трябваше най-малко час, тъй като нямаше да могат да работят едновременно. Просто мястото между двете високи скали, което той беше избрал за скривалище, беше много тясно.

— Е, Себ? Колко още ще ни държиш в напрежение?

— Докато моята дъщеря не получи преднина от един час пред бандата — отвърна свещеникът твърдо. — Вече не можеш да ме уплашиш с думи, Алекс. Разбрах, че вероятно ще убиеш и Тина, за да удовлетвориш желанието си за мъст. Това навярно би било по-добре за нея, отколкото да живее при теб като робиня.

— Да, татко, и аз мисля така! — извика Тина гордо. — По-добре да умра, отколкото да прекарам остатъка от живота си в унижение. Бъди твърд, татко! Не трябва да го оставиш да тържествува!

Това бяха думи, които Ел Кондор явно не беше очаквал. Той сви устни и изръмжа:

— Не говорите сериозно. Впрочем не съм имал намерение да ви убивам. Дори и теб, Себ. Само заплашвах, за да те изнудя. Наистина ли повярва на думите ми? Щом взема златото, ще ви пусна и двамата. Можеш след това да се грижиш отново като свещеник за твоята енория. Трябва обаче да се закълнеш, че няма да кажеш на никого нито дума за парите.

Отец Себастиан и Тина се втренчиха учудено в него. Това звучеше така, сякаш той наистина го мислеше.

— Вярно ли е, Алекс? — попита свещеникът, колебаейки се. — Ще се закълнеш ли в живота си?

— Заклевам се, Себ! — извика Ел Кондор тържествено и вдигна дясната си ръка. — Господ ми е свидетел!

Свещеникът кимна сериозно. След това и той вдигна ръка, за да се закълне.

— Никой няма да узнае какво се случи тук — произнесе той без патос. — Нито от мен, нито от дъщеря ми.

Ел Кондор въздъхна облекчено. Отново се усмихна. Преди малко думите на отчето му бяха взели акъла. Това не бяха празни приказки. Когато човек като Себ каже нещо, значи го мислеше сериозно. В края на краищата, той нямаше какво повече да губи.

— Къде е мястото, Себ? — попита Ел Кондор и облиза устни. — Наблизо ли е? Хайде, казвай!

— И след това можем да си тръгнем? — попита отец Себастиан, за да се убеди за последен път. — Така ли е, Алекс?

— Разбира се. Аз държа на думата си, Себ.

Свещеникът посочи купчината дребни камъни между двете високи скали.

— Ще намерите парите там отдолу.

След това той кимна на Тина и двамата обърнаха конете си, за да тръгнат, както беше уговорено.

Бандитите погледнаха въпросително към шефа си. Той вдигна кратко ръка, като се усмихваше нагло. Хората му разбраха. Две ласа изсвистяха във въздуха и примките обхванаха свещеника и дъщеря му. Тина извика уплашено, когато въжето стегна горната половина на тялото ѝ. Баща ѝ само потръпна с поглед, пълен с горчивина.

Двамата бяха издърпани от седлата и се строполиха върху твърдата, камениста земя. Тина стенеше от болка, докато от стиснатите устни на баща ѝ не излизаше нито звук. Той сякаш беше предчувствал какво ще стане. Сега се подчини на съдбата, от която не можеше да избяга. Двамата лежаха един до друг по гръб, почти в несвяст от падането.

Ел Кондор слезе от коня и застана разкрачен над тях. Сянката му падна върху лицата им.

— Предчувствах го — каза отец Себастиан тихо. — Въпреки всичко се надявах, Алекс. Вярвах на добротата ти.

Ел Кондор се усмихна подло.

— В мен отдавна няма нищо добро, Себ. Не вярвам и на мъките в ада, за които вие проповядвате. Поради това не съм длъжен да изпълнявам някаква си глупава клетва.

— Ти си свиня! — извика Тина с горчивина и безсилна ярост. — Сега имаш златото и ние ти обещахме да не казваме на никого. Какво

ще спечелиш, ако ни убиеш?

— Ще си отмъстя — каза Ел Кондор ледено. — Това е всичко. Хей, Себ, в Библията не пише ли, че и децата плащат за греховете на бащите си?

Отец Себастиан мълчеше. Беше безсмислено да говори. Ел Кондор хвърли поглед през рамо. Неговите хора стояха и чакаха.

— Какво зяпате? — изръмжа той. — Бързо на работа! Разчистете тази купчина камъни! Побързайте! Искам да разбера дали моят стар приятел Себ е казал истината!

Само четирима души можеха да работят едновременно. На всеки няколко минути те бяха сменяни. Скоро всички плуваха в пот. Доста тежка работа беше да се разчисти купчината камъни.

— Колко време ти е било нужно за това, Себ? — попита го Ел Кондор. — Доста работа си свършил.

Свещеникът продължаваше да мълчи и гледаше мъчителя си с презрение. Времето минаваше. Ел Кондор се разхождаше напред-назад. Нямахше търпение да види сандъка със злато пред себе си. Все още се съмняваше дали Себ е казал истината. Но изведнъж се чу радостен вик. Металният сандък беше разчистен. Ел Кондор разби ключалките с няколко револверни изстрела. Цялата банда отстъпи назад с уважение, когато той отвори капака и изстена, щом видя безбройните златни монети. В очите му светна безумен блясък. Такава сума пари никога не беше виждал, дори не беше сънувал. Ел Кондор беше близо до лудостта. През главата му минаваха хаотични мисли. Всичко това ще принадлежи само на него! Няма да дели с никого! С никого! Той вече виждаше как мъжете, които стояха около него, лежат облени в собствената си кръв. Това щеше да стане постепенно, според един неумолим, жесток план, който той беше измислил отдавна. Бяха двадесет и двама души! Нямахше да бъде лесно да избие цялата тази паплач, но Ел Кондор беше уверен, че ще се справи. Ръцете му ровеха в златните монети, на които беше изобразен убитият кайзер Максимилиан. Но това не го тревожеше ни най-малко. Знаеше къде ще претопи златото. Никой не би могъл да докаже, че то е от мексиканската военна каса. Продължи дълго да рови в монетите и изведнъж се сепна, като че ли се събуди от сън. Хората все още стояха на почтително разстояние, но той видя, че алчността ги бе обзела. Сега бандата можеше да се сравни с динамит. Липсваше само искрата, която

да запали фитила на смъртта. За тази искра щеше да се погрижи Ел Кондор. Той затвори шумно капака.

— Ще разпределим всичко между нас — извика той. — Всеки ще получи дела си. Но преди това трябва да свърша нещо важно. Сега ще има съд.

— И над Тина ли, шефе? — обади се един от мъжете.

Ел Кондор го стрелна с гневен поглед.

— Какво означава това, Кърли? Искаш да оспориш моите решения? Излез напред! Кажки какво ти тежи на сърцето!

Кърли беше строен двадесет и две годишен момък. Той свали шапката си и червената му къдрава коса проблесна на силната слънчева светлина.

— Не смятам за правилно да убиваме момичето, шефе — каза той с твърд глас. — Какво ще правиш с някогашния си партньор — свещеника, е твой проблем. Там не се намесвам. Но момичето няма нищо общо с това.

Ел Кондор се усмихна хитро.

— Искаш да ми забраниш да я убия, Кърли?

— Няма да го допусна! — извика младият мъж.

— И как искаш да го предотвратиш?

Момчето сложи ръка на дръжката на револвера си.

— С това тук, шефе.

— Това заплаха ли е?

— Разбирай го както искаш, шефе — изсъска Кърли. — Във всеки случай ще имаш момичето само през трупа ми.

Ръката му стисна по-силно дръжката на револвера, сякаш искаше да извади оръжието от кобура.

В същия момент Ел Кондор измъкна колта си и стреля без никакво предупреждение. Куршумът удари Кърли в гърдите. Той политна назад и размаха ръце, търсейки опора. Бавно падна на колене. Лицето му стана мъртвешки бледо. Опита се отчаяно да извади револвера си. Но ръката му беше безсилна.

— Бъди проклет, Ел Кондор! — изстена той.

След това падна по лице и остана неподвижен.

— Има ли още някой, който да ми казва какво трябва да правя? — попита Ел Кондор с леден глас и се огледа. Всички мълчаха. Никой не искаше да бъде следващата жертва.

„Остават двадесет и един! — помисли Ел Кондор доволен. — И ще стават все по-малко...“

Той сложи нов патрон в пистолета и отиде при пленниците.

— Сега ще започне съдът, Себ — каза той злорадо. — Първо ти си наред. Тина ще гледа. Цяла вечност чаках този момент.

Свещеникът продължаваше да мълчи. По друг начин не можеше да изрази своето презрение към Ел Кондор, който почувства това и ритна разярено жертвата си.

— Защо не молиш за живота си? Толкова ли е силна гордостта ти? Да не би да си внушаваш, че не съм в състояние да те пречупя?

Отец Себастиан мълчеше упорито. Внезапно Ел Кондор избухна в жесток смях.

— Почакай, Себ! Сега ще те накарам да проговориш! Ще изпееш дори и един псалм, ако пожелаеш.

Той се наведе към Тина, хвана дългата ѝ черна коса и я изправи на крака. Ласото падна на земята и ръцете на момичето се освободиха. Тя се хвърли с вик към Ел Кондор и в отчаянието си се опита да извади револвера му от кобура. Но мъжът срещу нея беше много по-силен. Той я придърпа към себе си и така я стисна, че тя извика от болка. Свещеникът седна и махна ласото, което и без това се беше разхлабило около тялото му.

— Пусни я, Алекс!

Той тръгна към тях. Очите му искряха от гняв.

— Остави дъщеря ми на мира, Алекс!

Каза го съвсем тихо. Ел Кондор се усмихна широко.

— Дръжте го здраво, момчета! — каза той. — Личи му, че ще се опита да направи някоя глупост.

Няколко бандита се хвърлиха върху свещеника, който не се съпротивляваше. Беше разбрал, че няма никакъв шанс. Завързаха му ръцете зад гърба, но той стоеше гордо изправен.

— Значи все пак отново проговори, Себ — каза Ел Кондор, наслаждавайки се на унижението му. — Не искаш ли да коленичиш пред мен и да ме молиш за живота на дъщеря си?

Отец Себастиан вдигна глава.

— Никога няма да...

Двама от бандитите го удариха с прикладите над коленете. Той изстена и се строполи пред Ел Кондор.

— Сега искам да чуя твоя плач, Себ! — изсмя се негодникът. — Ако го направиш добре, може би ще оставя Тина да живее. Хайде, започвай, отче! Ти си добър оратор!

— Остави я на мира, Алекс! — извика с отчаяние свещеникът. — Твоите желания вече са изпълнени. На теб принадлежи сега всичкото злато! Умолявам те, Алекс! Бъди милостив! С мен можеш да правиш каквото поискаш, но не закачай Тина!

Ел Кондор се наслаждаваше на мъката му. Поклати глава неумолимо и изръмжа:

— Ще умрете и двамата! Един подир друг, Себ! Но на ред е дъщеря ти! Знам, че това ще бъде за теб най-лошото от всички възможни мъчения.

10.

Ласитър беше чул гърмеж и остави коня си в една сенчеста падина между скалите. Това беше изстрелът, убил младия Кърли. Сега Ласитър се придвижваше бързо през каньона, като използваше скалите за прикритие и се слушваше внимателно. Дъхът му спря, когато най-накрая забеляза бандитите пред себе си. Той се спотаи между няколко високи колкото човек скали и опря уинчестъра на рамото си.

Видя коленичилият свещеник и Ел Кондор, който държеше като щит момичето пред себе си. Не успяваше да чуе какво си говореха, но можеше да си представи. Дали този негодник Ел Кондор искаше наистина да убие момичето? Всичко можеше да се очаква от него в лудата му злоба. Ласитър се прицели в главата на Алекс Фостър, но лицето на Тина заставаше постоянно пред него. Беше почти невъзможно да даде сигурен изстрел, а и не искаше да застраши живота на момичето. Между другото, не би желал да убие някого от засада, но вероятно не би се поколебал да го направи, ако знаеше точно какво става там, на двеста метра от него. Ел Кондор и Тина се раздвижиха. Мъжът все още я държеше в грубата си хватка и я дърпаше назад към лявата скала. Бандитите отстъпиха и направиха път на шефа си и неговата жертва. Сега Ласитър за пръв път видя железния сандък, в който се намираше златото. Кръгът от мъже веднага се затвори и Ел Кондор и момичето се скриха от погледа му. Какво възнамеряваше да прави този негодник с Тина? Ласитър предчувстваше нещо лошо. Студена тръпка го поби и целият настръхна. Пронизителният вик на девойката отекна в долината. Отец Себастиан беше коленичил с наведена глава. Той се молеше. Трябваше да слуша безпомощно как дъщеря му ще бъде измъчвана. Наведен, Ласитър продължи нататък. Трябваше да се доближи до бандита, за да намери подходяща позиция за точен изстрел. Той достигна края на каньона и се покатери на насечената скална стена. Изкачваше се все по-нагоре, докато стигна подходящо място, от което виждаше целия каньон. Тина тъкмо бе завързана към скалата. Ел Кондор извади един

дълъг нож и вдигна ръка. Острието проблесна на слънцето. Ласитър притисна силно приклада на пушката към рамото си. Главата на бандита беше точно на мушката му. Ако ръката с ножа се спуснеше надолу, той щеше да стреля, но засега все още се колебаеше. Може би негодникът иска само да уплаши до смърт момичето? Ласитър бе обзет от ледено спокойствие.

Дори и след изстрела би било почти невъзможно да предприеме нещо срещу надмощието на бандитите. Този сандък със злато е достатъчна причина за тях. За да задържат плячката в ръцете си, те щяха да се бият до последен дъх. Дори и ескадрон от армията трудно би се справил с тях. Ламтежът за злато е по-силен от страха пред смъртта. Това бяха мислите му, докато се целеше в главата на Ел Кондор. В момента бандитът се смееше и говореше на Тина. Тя поклати глава и изкрещя нещо в лицето му с омраза и отчаяние. А между думите ѝ ехтеше непрекъснато пронизващият злорад смях на Ел Кондор, който бавно отпусна ръка и опря острието на ножа до гърлото на Тина. Ласитър не издържаше повече. През цялото време пръстът му беше на спусъка. Това, което последва, беше просто рефлекс, който не се контролираше от мозъка и не можеше да бъде спряен, но в същата частица от секундата се случи нещо, което Ласитър не можеше да предвиди. Когато натисна спусъка, на мушката попадна една друга глава, но куршумът беше вече изстрелян. Улученият беше Дан Слокъм. Изстрелът отекна като гръмотевица между скалите. Бандитът беше мъртъв, още преди да падне на земята. Останалите стояха като вкаменени. Само Ел Кондор реагира мълниеносно и когато Ласитър поиска да пусне втори куршум, той беше вече изчезнал зад скалата. В тоя момент и бандитите се разпръснаха. Ласитър стреляше бързо към каньона. Нямаше друг избор.

Това, което правеше, беше ужасно, но неизбежно, ако искаше да спаси живота на Тина и на баща ѝ. Успя да уцели и нарани четирима, докато негодниците търсеха прикритие. Единственият мъртъв досега беше Дан Слокъм, заместникът на Ел Кондор. В каньона стана тихо. Всички се заслушаха какво ще стане. Бандитите бяха така опиянени от победата, а сега с изстрела на Ласитър беше настъпило отрезвяване. Отец Себастиан беше все още коленичил с наведена глава, вдървен като статуя.

Изведнъж се чу гласът на Ел Кондор.

— Чуйте ме, мъже! Той е сам! Знам приблизително и къде се е скрил. Хей, господинчо! Не смяташ ли поне да се представиш? Искам да знам как се казва човекът, когото скоро ще изпратим на онзи свят!

Ласитър сви длани пред устата си:

— Името ми е Ласитър! — извика той зловещо. — И се заклевавам, че доста от вас ще изпратя по пътя към ада. Негодници, с мен навярно няма да ви е толкова лесно, както с един свещеник и едно неопитно момиче. Елате, страхливи кучета! Мога винаги да се справя с вас!

Той вдигна отново уинчестъра и зачака напрегнато. Но отначало не се случи нищо. Това беше шок, от който Ел Кондор трябваше първо да се съвземе.

11.

Сърцето на Ел Кондор заби учестено, щом разпозна гласа на Ласитър. За него това беше като удар. Ласитър! Тъкмо Ласитър! Това не беше възможно. Как този мъж се е озовал тук? Главатарят на бандата знаеше, че е жив, но все пак беше доста тежко ранен. Обхвана го паника. Опита се да се успокои.

— Сега ще си получиш заслуженото, Ел Кондор — извика Тина възбудено. — Много далеч отиде! Моят баща те предупреди. Сега ще те застигне отмъщението на небето. Няма да можеш да избягаш от съдбата си.

— Затваряй си устата! — изръмжа Ел Кондор. — Не храни напразни илюзии! След половин час ще сме размазали твоя приятел Ласитър като въшка. Само почакай!

— Не забелязваш ли как бандата ти се стопява все повече и повече? — попита го тя. — Заедно с теб бяха двадесет и двама. След това застреля Кърли и останахте двадесет и един. После Дан Слокъм си го получи. Станаха двадесет. Четирима други бяха ранени от Ласитър. Сега сте само шестнадесет. И ще ставате все по-малко, бъди сигурен, Кондор. Удари твоят последен час. Днес ще получиш това, което си заслужил отдавна.

— Аз обаче не съм толкова сигурен — изръмжа Ел Кондор. — Как мислиш, колко време ще издържи той там горе? Дали скоро няма да го постигне участта на баща ти? Предполагам, че и човек като Ласитър се огъва, ако става въпрос за живота на хубаво момиче.

Тина не можеше да отговори. Този негодник все пак имаше право. Какво ли ще стане, ако той измисли някоя подлост?

— Хей, Ласитър! — извика той високо. — Чуваш ли ме?

— Какво искаш, Кондор?

— Да ти направя предложение!

— Слушам!

Ехото от гласовете отекна в каньона. Отец Себастиан все още беше коленичил с наведена глава.

— Какво ще кажеш, ако освободя Тина и баща ѝ? Това би ли било основа за преговори?

— Не е зле, Кондор. А след това?

— Давам ти част от златото и нашите пътища се разделят. Харесва ли ти предложението ми?

Ласитър нямаше какво повече да се колебае. Ако Тина и баща ѝ бъдат на сигурно място, всичко може да се промени. Кондор няма да успее да стигне далеч с плячката си. Той лично ще се погрижи.

Въпреки това изчака с отговора си. Онзи негодник долу трябваше да се поизпоти. Минутите минаваха. Ел Кондор започна да става нервен.

— Какво става, Ласитър? Защо не отговаряш?

— Пусни Тина и баща ѝ! — извика Ласитър. — След това ще продължим да преговаряме.

— Добре! Нали няма да стреляш, ако един от моите хора излезе от прикритието си, за да ги освободи? Мога ли да разчитам на думата ти?

— Аз държа на нея! — извика Ласитър. — Името ми не е Алекс Фостър.

Негодникът нищо не можеше да отговори на това. Забележката на Ласитър бе засегнала бандитската му чест. В каньона отново настана тишина. Ласитър се замисли. Този негодник Ел Кондор бе напълно непредвидим. Той беше от този тип хора, които с приятелска усмивка подават на някого десница, докато в лявата си ръка държат кама, която искат да забият в гърдите му. Докато Ласитър размишляваше, Ел Кондор се усмихваше подло. Той знаеше съвсем точно какво искаше. Ако му се удаде да задържи достатъчно дълго противника си, скоро ще може да му види сметката. Първо трябва да спечели време. Какво ще изгуби, като освободи Тина и баща ѝ? Те ще бъдат по-скоро в тежест за Ласитър.

„От друга страна — мислеше Ел Кондор, — мога да опитам същия номер, както със Себ. Не знам само дали и Ласитър ще омекне. Той няма какво да губи повече. Ако продължи да вилнее, както досега, скоро ще бъде съвсем сам. По дяволите, защо точно този човек трябваше да ми се изпречи на пътя?“

Междувременно слънцето се беше издигнало по-високо. След час то щеше да бъде в зенита си и тогава целият каньон ще се превърне

в нажежена пещ.

— Е, добре, Ласитър! — извика главатарят. — За всички нас би било безсмислено, ако устроим клане. Какво ще кажеш, ако сега изляза и освободя двамата пленници?

— Умна мисъл, Ел Кондор!

— Нали няма да стреляш по мен?

— Не.

— Дори и ако взема сандъка ли?

— Дори и тогава!

Ел Кондор се усмихна. Беше му дошла нова идея. Първо да прибере сандъка на сигурно място. След това ще изчезне незабелязано, докато неговите хора се бият с Ласитър. Когато те забележат бягството му, той отдавна ще е изчезнал.

— Сега излизам и ще пусна двамата на свобода — извика той. — Стига ли ти, ако ти оставя две шепи златни монети?

— Няма нужда! — отвърна Ласитър. — Не искам нищо от това проклето злато. Можеш да го задържиш и да бъдеш щастлив, Ел Кондор. Хайде, действай!

— Добре, Ласитър.

Ел Кондор излезе съвсем бавно от прикритието си. Беше готов за скок, сякаш всеки момент очакваше да чуе изстрел. Ласитър презрително се изсмя. Този негодник смяташе, че всички са като него. Наистина ли си въобразяваше, че ще може да изчезне завинаги с плячката? Как си го представяше това?

Бандитът пристъпи към Тина и преряза въжетата, с които тя беше привързана към скалата. След това се приближи до отец Себастиан, който стоеше спокойно, сякаш нищо не се бе случило. Ласитър се възхищаваше от спокойствието на този необикновен човек. Свещеникът изгледа състрадателно Ел Кондор.

— Какво си измислил отново, Алекс? — попита той. — Отсега мога да ти кажа, че мръсните ти номера няма да ти помогнат. Нямах късмет, че Ласитър дойде. С него не можеш да се бориш. Този път ти се падна много силен противник.

Алекс Фостър махна презрително с ръка.

— Така мислиш ти, Себ. Ласитър е вече мъртъв, както и ти, и дъщеря ти. А сега изчезвайте! Вървете при вашия спасител. Скоро той няма да може да ви помогне.

Отец Себастиан хвана Тина за ръка и се отдалечи с нея. Двамата бяха много спокойни. Не проявяваха и най-малък признак на паника. Това се дължеше на факта, че бяха преживели много. Вече нищо не можеше да ги разтърси. Ел Кондор взе железния сандък. Заедно със скъпоценното си съдържание той тежеше към сто и петдесет фунта, но бандитът го понесе с лекота, сякаш бе празен. Зад скалите спря за момент и извика:

— Ще се съберем при конете. След това потегляме.

После продължи със скъпоценния си товар. След пет минути всички бандити се бяха събрали. Общо двадесет мъже, тъй като и четиримата ранени бяха там. Но на тях не можеше да се разчита като бойци. Ел Кондор огледа всеки поотделно с пронизващия си поглед. Някои от хората му неволно потръпнаха. Когато шефът им гледаше така, това винаги означаваше нещо лошо.

— Чуйте ме добре, момчета! — каза той. — Попаднахме в сериозна ситуация. Всички чухте какво се уговорих с Ласитър. Сега ние имаме златото и той разчита, че ще си тръгнем. Но не трябва да правим това в никакъв случай, защото в бъдеще няма да имаме и минута спокойствие. Ще можем да си отдохнем едва тогава, когато унищожим Ласитър и другите двама. Иначе те ще насъскат след нас глутница от шерифи и ловци на глави. Трябва да го предотвратим и затова съм решил да се бием с тези негодници. Ще убием и тримата.

Ел Кондор излъчваше сила, на която никой не можеше да устои. Повечето от хората му кимнаха в знак на съгласие, понеже бяха свикнали да правят само това. Така беше винаги, когато големият шеф направеше някое предложение.

— Виждам, че споделяте моето мнение — продължи Ел Кондор доволно. — Така и трябва да бъде. Ние сме общество, в което всеки може да разчита на другите; група приятели, която няма да остави някой от своите в беда.

Той вдигна капака на железния сандък. Златните монети заискряха под слънчевите лъчи.

— Погледнете това! — каза той заклинателно. — Всичко, което е в сандъка, ни принадлежи. Ще го разделим справедливо. Останахме само двадесет мъже и аз реших да се откажа от дяла, който ми се полага като на предводител. Не искам и цент повече от сумата, която се пада на всеки от нас. Ще разделим двата милиона на двадесет. Това

прави по сто хиляди за всеки. Надявам се, че сте съгласни с моето предложение.

Повечето бандити кимнаха с радост и покорство. Няколкото скептични лица не бяха удостоени с внимание от Ел Кондор. Стигаше му, че мнозинството беше на негова страна. Той избра четирима водачи, които с по четирима мъже трябваше да обкръжат Ласитър. Това, което той им казваше, звучеше наистина убедително. Ако всичко се развиеше така, както си го представяше, тримата горе между скалите няма да могат да избягнат смъртта — Ел Кондор посочи още веднъж богатството.

— Мислете си каква награда очаква всеки от вас! — каза той. — Скоро всички ще можете да живеете в охолство и разкош.

Повечето от мъжете се усмихнаха доволно. Те не мислеха за това, че скоро могат да бъдат мъртви. С думите си Ел Кондор ги беше накарал да забравят за опасността.

— Време е да тръгваме! — каза той настоятелно. — Аз самият ще застана на пост отново зад тази скала. Подгонете Ласитър към мен! Ще го предизвикам на дуел. Той трябва да получи смъртоносния куршум от моята ръка.

Възхитените погледи на мъжете се отправиха към него. Всички бяха горди с шефа си. Той винаги беше вземал правилни решения. Защо и сега да не е така? Четирите групи тръгнаха. Ел Кондор остана при ранените. След това извади ножа си. Уби ги толкова бързо, че никой не успя да издаде звук. После качи сандъка със злато на най-близкия кон. Крайно време беше да изчезва. Той се усмихваше доволно, когато се метна на седлото и хвана юздите на коня, натоварен с богатството. Но усмивката замръзна на лицето му, когато внезапно между скалите се появи фигурата на едър мъж.

Беше Ласитър.

12.

Той стоеше съвсем спокойно, с оръжие, вдигнато на височината на хълбока.

— Слизай! — каза Ласитър. — Скоро ще трябва да отговаряш пред хората си.

Ел Кондор преглътна мъчително.

— Можем да делим, Ласитър! — изговори той с усилие. — За всеки по един милион! Това е много! Бъди разумен! Преди другите да забележат нещо, ние ще сме изчезнали.

Ласитър хвърли един поглед на четиримата мъртви мъже. Почувства отвращение.

— Всъщност би трябвало да те застрелям, Ел Кондор — каза той студено. — Бих спестил работата на палача. Слизай от коня или аз ще те сваля!

— Помисли за Тина и баща ѝ! — изстена главатарят. — Моите хора в момента ги обкръжават. Те ще умрат, ако не ги извикам обратно.

— Няма да се стигне до престрелка — отговори Ласитър. — Свещеникът и Тина нямат оръжие. Твоите хора със сигурност не са толкова пропаднали като теб, Кондор. Те няма да стрелят по невъоръжени хора, особено когато не си наблизо и не ги подтикваш да го правят.

Той тъкмо беше изговорил последните думи, когато тишината на каньона бе разкъсана от канонада от изстрели. Несъзнателно Ласитър трепна и обърна леко главата си в посоката, от която те идваха. Беше отвлякъл вниманието си само за част от секундата и точно това използва Ел Кондор, който измъкна револвера от кобура си. Ласитър се хвърли настрана. Куршумът мина на косъм от него. Той стреля с уинчестъра си отдолу нагоре. Парчето олово засегна коня на Ел Кондор. Животното се изправи на задните си крака и изцвили диво. Ездачът беше изхвърлен от седлото, но падна на земята подобно на котка, изправи се бързо и стреля отново по противника си. Ласитър се спаси, като отскочи назад. Той отдавна можеше да улучи смъртоносно

този негодник, но искаше да го хване жив. Все пак остана само с доброто си намерение. Въпреки че се целеше в рамото на Ел Кондор, куршумът прониза престъпника точно в сърцето. Междувременно в каньона се беше разразила истинска битка. Ласитър вече се досещаше какво означаваше това. Бандитите вероятно се биеха с хората на Златната лейди. Той се приближи до главатаря и го обърна по гръб. Негодникът беше мъртъв.

— Е, това е — каза тихо Ласитър. — Ти искаше прекалено много, Ел Кондор. И, преди всичко, омразата ти беше много силна. Трябваше да се задоволиш със златото. Може би тогава нямаше да ме ядосаш толкова. Сега ето какъв е резултатът от това.

Зад него се появиха Тина и баща ѝ, докато в каньона се водеше битка между бандитите на Ел Кондор и хората на Руби Стентън.

Ласитър свали сандъка с богатството от гърба на коня.

— Най-накрая го притежаваме и в същото време не. Можем да бъдем спокойни. Имате ли понятие кой се появи?

Отец Себастиан се усмихна.

— И още питаш, Ласитър?

— Е, мога да си представя. Руби Стентън, нали?

— Да, Златната лейди.

Ласитър беше учуден.

— Ти знаеш за нея?

— Аз научавам много неща, приятелю. Но не говоря за тях.

Ласитър кимна бавно и замислено.

— Възхищавам ти се, Себ. Ти наистина си станал друг човек. Как успя?

Отец Себастиан разпери ръце.

— И аз самият не знам. Случи ми се внезапно един ден. Това е животът, за който винаги съм мечтал. Така ми харесва. Вероятно е било предопределеност на съдбата.

Той вдигна дясната си ръка и посочи в посоката, където все още се чувстваше силна стрелба.

— Чуй това, приятелю — продължи той. — Какво всъщност искат тези бедни хора, които се избиват взаимно? Понякога мисля, че трябва да се сменят още няколко поколения, докато хората се научат да живеят заедно. Разбираш ли ме?

Ласитър кимна.

— Мисля, че те разбирам, отче.

— Наричай ме просто Себ. За теб все още съм твоят стар приятел.

Ласитър посочи сандъка със златото.

— Какво мислиш за това, Себ?

Свещеникът вдигна рамене.

— Не знам, Ласитър. Вероятно Златната лейди ще поиска парите. Но, ако не се лъжа, ти не трябва да допуснеш това. Ти, без съмнение, си тук с определена задача. Можеш спокойно да признаеш. Никой няма да научи нищо от мен.

— Тайната на изповедта? — попита Ласитър.

— Да, така го наричаме. Значи си станал агент на правителството? Това ме радва.

— Откъде го измисли?

— Когато навремето нашите пътища се разделиха, бях загрижен за теб, Ласитър. Винаги си бил много буйно момче, което не приемаше да му се каже нещо. Изживял си и няколко бурни години, ако правилно съм осведомен. Или не е така?

— Така е — каза Ласитър. — В тежките години след войната в началото имах доста несполуки. При мен не беше по-различно, отколкото при теб, Себ. Бях гонен от всички. Тогава мислех, че човек трябва да си върне със сила това, което са му отнели. Мисля, че двамата не бяхме единствените, които имаха същата съдба.

Свещеникът се усмихна горчиво.

— За съжаление принадлежим към малцината, които се върнаха обратно в правия път. Често съм желал и всички други да бяха успели. Трябва да благодарим на бога, че стана така с нас.

Той погледна към Ел Кондор, който изглеждаше смирен в смъртта си.

— Алекс не може да го направи — измърмори той, потънал в мислите си. — Защо всъщност той не успя? Имаш ли обяснение за това?

Ласитър поклати глава.

— Кой може да знае, Себ...

— Да, кой може да знае — прошепна отец Себастиан. — От две години живея в съвсем различен свят, приятелю.

— Откакто се запозна с отец Лука в Сан Педро? Знам твоята история, Себ.

— Значи трябва да работиш в някоя специална служба? Мога ли да попитам как се нарича тя?

Ласитър мислеше за клетвата, която бе дал — на никого да не казва за съществуването на Бригада Седем, но беше на мнение, че спрямо отец Себастиан можеше да направи изключение. Той му назова тихо името на отдела. Свещеникът поклати глава.

— Никога не съм го чувал. Вероятно сте наистина добър екип.

— Може да се каже — отвърна Ласитър. — Между другото, току-що наруших една клетва. Забрави това, което ти доверих.

Отец Себастиан сложи дясната ръка на сърцето си.

— Вече го забравих, приятелю — каза той сериозно.

Тина чоплеше нещо по земята и се беше втренчила унесено пред себе си.

— Ще ѝ бъде трудно да се възстанови — прошепна Ласитър.

— Да, прав си — отвърна тихо баща ѝ. — Но тя ще успее, защото е силна. Това, от което се нуждае всъщност, е някой, който да ѝ помогне да забрави ужасните преживявания.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — обеща Ласитър. — Мисля дори, че на мен ще се довери.

— Може би ще можеш да ѝ помогнеш да си създаде някакъв свой живот — каза свещеникът тихо. — Не бих се притеснявал за тази цел да взема една шепа от тези златни монети.

Ласитър махна отрицателно с ръка.

— Не е необходимо, Себ. Събрал съм нещичко. При мен парите не играят важна роля. Не се тревожи за Тина. Аз ще се грижа за нея.

Тя обърна глава и погледна към тях.

— За мен ли говорите?

Баща ѝ поклати глава.

В каньона заглъхнаха последните изстрели. Чу се конски тропот. Между скалите се появиха ездачи. Предвождаше ги Руби Стентън.

Тя скочи от коня и се спусна към сандъка с богатството. Очите ѝ заблестяха, щом видя златото. Сякаш беше забравила всичко друго.

— Всъщност получих всичко това благодарение на теб, Ласитър — каза тя след известно време, като се усмихна и обърна лице към него. — Ще те възнаградя богато.

— Много благодаря — отвърна Ласитър саркастично. — Това е изключително мило от твоя страна. Как ще изглежда възнаграждението?

— Ще станеш мой партньор.

— Много великодушно, Руби. Имаш ли още някакво желание?

— За начало това е всичко, скъпи мой. Разбихме напълно бандата на Ел Кондор. Казах на ранените, че ще могат да си отидат спокойно, когато се възстановят. Това е много великодушно от моя страна, нали?

Ласитър вдигна рамене.

— Какво ще кажеш, ако разбереш, че нямам желание да стана твой партньор? — попита той.

Тя се усмихна високомерно.

— Апетитът винаги идва с яденето.

— Колко мъже загуби? — попита той.

— Петима мъртви и шестима ранени — отвърна тя хладно. — Все още има дузина, които ще те пратят в ада, ако не се подчиниш, Ласитър.

— Това е хубав изглед — каза той подигравателно. — Ако преценим обстоятелствата по-добре, ще се окаже, че всъщност аз имам по-големи права над златото.

— Възможно е. Но това въобще не ме интересува. Сега аз казвам какво ще стане. Ще направиш това, което изисквам от теб. Можеш да избираш, мили. Или ще станеш доброволно мой партньор, или ще те принудя да го сториш.

— Едно партньорство не може да се наложи, Руби.

— О, на мене ще ми направи удоволствие да поставя на колене един упорит човек като теб. В това отношение имам опит.

— Значи не може да се направи нищо — обади се отец Себастиан. — Ти ще трябва да приемеш условията на тази жена, Ласитър.

Руби се приближи до свещеника и застана до него.

— Знам какво ви е, отче. Но не трябва да се страхувате, че ще издам нещо. Това ще бъде нашата тайна. Като отплата ще подкрепям църквата ви според възможностите си. Ще ви дам и десет хиляди долара от моето състояние. С тези пари можете да правите всичко, каквото пожелаете, те са на ваше разположение. Сигурно ще искате да

дадете сумата за реставриране на църквата. Може би трябва да изградите и училище, в което да преподавате на децата от Карицо. Във всеки случай имате пълната ми подкрепа.

Свещеникът с усмивка наподобява поклон.

— Много ви благодаря, госпожо. Това е наистина много щедро от ваша страна.

Тя сякаш не забеляза иронията. Вниманието ѝ беше съсредоточено върху златото.

— След един час тръгваме — каза тя на хората си. — Погребете мъртвите и се погрижете за ранените. Един да тръгне още сега за Карицо и да осведоми доктора.

Отец Себастиан се приближи до Ласитър.

— Не се съпротивлявай — прошепна той. — Овладей се, Ласитър! Личи ти, че отново искаш да се противопоставиш. Но това би било безсмислено, би довело само до кръвопролитие. Зареди се с търпение, приятелю! Господ бог няма да позволи на Златната лейди да осъществи плановете си.

Ласитър кимна леко.

— Мисля, че имаш право, Себ. Не смяташ ли, че тя е доста наивна?

Свещеникът се засмя меко.

— Тя е малко не на себе си — прошепна той. — Може би е малко луда, но не съвсем пропаднала. Трябва да ѝ дадем шанс, приятелю. Някога може и да се осъзнае. Във всеки случай пожелавам ѝ го от сърце.

Ласитър почувства как буца заседна на гърлото му. Той се стегна, но въпреки това гласът му звучеше прегракнало, когато каза:

— Ти си добър човек, Себ. Би трябвало да има повече такива като тебе на този проклет свят.

— И такива като тебе също, Ласитър — каза свещеникът.

На другия ден по обяд те достигнаха ранчото край Кимарон. Трима доста сънливи мъже стояха на двора и ги очакваха.

— Наред ли е всичко? — попита ги Руби Стентън. — Имаше ли някакви произшествия?

Тя погледна мъжа в средата, сивокос тип, който изглеждаше най-опитен.

— Ами всичко беше наред, Руби — каза той. — И въпреки това смятам, че се случи нещо не съвсем нормално. Не мисли, че сме били нападнати, но това е нещо, което ме кара да се замисля. Не знам как да го обясня. Във всеки случай, беше много особена история.

Руби скочи от седлото.

— Не ме измъчвай повече, Йонах! — каза тя раздражено. — Какво е това, което те кара да си блъскаш главата?

— Случи се предната нощ — разказа сивокосият мъж. — Слим, Хенри и аз бяхме последователно на пост. Но след това и тримата сме заспали като мечките през зимата. Когато се събудихме вчера сутринта, слънцето вече беше доста високо. Някъде около десет часа Хенри и аз бяхме в леглата си в пристройката. Слим лежеше до поилката. И тримата се събудихме по едно и също време и имахме чувството, като че ли всеки от нас е гаврътнал по бутилка ракия, но не бяхме пили почти нищо, можем да се закълнем, Руби. Въпреки това бяхме полупияни. Беше доста особено чувство.

През първия половин час само залитахме насам-натам. Едва когато изпихме по едно силно кафе и хапнахме нещо, горе-долу се пооправихме. Проверихме навсякъде да не би да сме нападнати от някого, но всичко беше наред. Нищо не беше повредено, нищо не беше докоснато. През цялото време се питам защо ние тримата спяхме толкова дълго и имахме такъв махмурлук. Само това исках да ти разкажа, Руби. Би могло да е важно за тебе.

Дочу се конски тропот. Към ранчото се приближаваше конник. Това беше човекът, който беше изпратен да доведе лекаря. Руби Стентън извика нервирано:

— Сам ли си, Вин? Защо не доведе доктора? Вин едва се крепеше на седлото от умора. Конят му сякаш щеше да се строполи всеки момент.

— Докторът е изчезнал, госпожо — изстена той. — Хората в Карицо ми разказаха, че се е преместил на друго място. В бара почерпил всички по едно питие и след това казал, че този проклет град може да го... Той...

Вин наистина беше на края на силите си. Не можеше да говори повече и се свлече от седлото. Облак фин прах го обви, когато падна на

земята. Няколко мъже се погрижиха за него и го занесоха до поилката. Сложиха го във водата, за да може да се освежи. По лицето на Руби се изписа енергичност. Тя посочи двама кльощави мъже.

— Хенк, Джо! Вземете сандъка и елате с мен!

Тя избърза пред двамата към главната постройка. Ласитър и отец Себастиан си размениха погледи с лека усмивка.

— Мисля, че знам какво е станало — прошепна свещеникът. — Ако не се лъжа, скоро ще чуеш нашата Златна лейди да буйства както никога досега.

Ласитър също беше направил своите заключения.

— Мисля, че докторът е измамник — промърмори той.

— Това го подозирам отдавна — отвърна отец Себастиан тихо. — Той принадлежи към черните овце в моята енория.

— Някак ми е симпатичен — усмихна се Ласитър. — Ако е направил това, което мисля...

Нямаше нужда да говори повече. В къщата се разрази истинска буря. Руби Стентън излетя навън.

— Докторът е бил тук! — извика тя пронизително. — Изпразнил е цялото мазе! Имал е дори наглостта да остави и едно писмо. Трябва веднага да тръгнем. Ще го преследваме до Северния полюс, ако се наложи. Оседлайте отпочинали коне. Не трябва да губим повече време!

Свещеникът леко бутна Ласитър.

— Виждаш ли, започва да губи самообладание! Вече не може да прецени правилно ситуацията. Сега ще прави грешка след грешка. Тя също е човек като нас.

Първите мъже вече се спуснаха към яхъра, за да оседлаят отпочинали коне. Получи се объркване. Никой не знаеше точно какво трябва да прави.

Никой не се грижеше за Ласитър, свещеника и Тина. Поне те тримата имаха такова чувство.

— Всъщност трябва да сме благодарни на доктора — измърмори отец Себастиан. — След това трябва само да слезем в мазето и да вземем сандъка. С това ще си изпълниш задачата, Ласитър, и аз отново ще мога да се явя с чиста съвест пред моя върховен началник.

Отново се чу конски тропот. Двама ездачи се приближаваха от север. Подобна ситуация Ласитър беше преживял вече веднъж с тази разлика, че първия път беше в леглото с Руби Стентън...

Но това бяха същите ездачи, които бяха дошли и преди три дена — братята Чарли и Пит Кенероу. От конете им се вдигаше пара. Плътен слой прах покриваше ездачите. Трябваше да са изминали голям път. На седлото на всеки от тях беше закачена платнена торба.

— Голяма плячка, Руби! — извика единият. — Този път наистина си заслужава. Нека да ни оседлаят нови коне, понеже бързае много!

Те скочиха на земята и преметнаха торбите през рамо.

— Дай ни бързо квитанцията, Руби! — каза Пит. — Няма нужда да броиш. По пътя вече изчислихме сумата: най-малко двеста хиляди долара. Това е най-лудото нещо, което сме преживявали. Седи си някакъв слаб, кокалест човек в дилижанса и започва да разправя небивалици. По-добре да не беше се опитвал да прави това. Чарли му пусна един куршум, от който няма да се събуди никога. В куфара му намерихме най-малко двеста хилядарки. Дявол знае защо е носил толкова много сухо. Но нека влезем най-накрая, Руби! Трябва само да ни дадеш квитанцията и веднага изчезваме. Скоро може да се появят няколко шерифа и тогава край с нас.

— Слаб, кокалест мъж? — извика Руби Стентън. — Имаше ли дълги, тънки мустаци, които стигаха до върха на брадичката му.

— Да. Откъде знаеш това?

— Това е бил докторът! — изтръгна се от нея. — В името на всички светии, той е бил! И сега имаме обратно всичките си пари! Благодаря на небето! Вие сте най-щастливите мъже, които съм срещала! Елате с мен в къщата, момчета! Знаете ли какво сте направили? Взели сте обратно вашата собственост. Но това трябва първо да ви го обясня. Влезте в къщата! О, момчета, иска ми се да ви разцелувам!

Двамата гледаха учудено, без да разбират.

В далечината се чу отново тътнещ конски тропот. От север към Кимарон се приближаваше група от около тридесетина мъже. В двора на ранчото настъпи паника. Настана неописуема бъркотия. Руби и двамата бандити изскочиха от къщата. Повечето от мъжете изтичаха към конете си и изчезнаха в галоп. Конниците, които наближаваха Кимарон, явно бяха група от представители на закона. Някои от тях носеха сребърни значки на якетата или ризите си. Руби Стентън стоеше като вкаменена.

— Ето това е — каза отец Себастиан тихо. — С това задачата ти е изпълнена, приятелю Ласитър.

Начело на групата язدهа двама шерифи на Съединените щати.

— Госпожица Руби Стентън? — попита единият.

Тя кимна колебливо.

— Откъде знаете името ми? Какво искате?

— Искаме да конфискуваме богатствата, които са складирани в мазето под къщата ви, госпожице Стентън — отвърна шерифът.

— Откъде знаете това? — попита тя уморено.

— При нападение на пощенската кола в близост до Бренсон е убит човек на име Хенри Ферлейн — отговори шерифът. — В него е намерено подробно писмо, в което той обяснява всичко. Ще трябва да отговаряте като укривателка на крадени вещи. Ще арестувам двамата ви придружители за убийство с цел грабеж.

Чарли и Пит Кенероу се оставиха без съпротива да бъдат задържани. Руби Стентън влезе с провлачена стъпка в къщата. Ласитър я последва тъкмо навреме, за да издърпа от ръката ѝ пистолета, който тя извади от едно чекмедже.

— Това не е разрешение, Руби — каза той сериозно. — Трябва да се опиташ да се справиш по друг начин. И, доколкото те познавам, ще успееш. Ти си от хората, които никога не падат по гръб.

Изведнъж в очите ѝ се появиха сълзи и тя започна да хлипа. Ласитър я прегърна и я притисна към себе си.

— Ако искаш, ще остана няколко дни при тебе — каза той. — Ще помислим заедно как от земята ти можем да направим истинско ранчо с прекрасни стада говеда и всичко останало. Тук има достатъчно вода и тучни ливади. С течение на времето това ще се окаже по-ценно от златото.

Руби потрепери с цялото си тяло.

— Но те ще ме хвърлят в затвора — изхълца тя.

— Не вярвам — успокой я Ласитър. — Все пак ти помогна да бъде разбита прочутата банда на Ел Кондор. Освен това ти се полага награда от мексиканското правителство, защото откри съкровището. Всъщност имаш шансове да уредиш своя бъдещ живот.

Тя вдигна глава и му се усмихна с благодарност.

— И ти наистина искаш да ми помогнеш, Ласитър?

— Вече ти обещах.

— Защо не останеш завинаги при мене?

— Това, за съжаление, е невъзможно — каза той. — Имам на разположение само няколко дни, но съм сигурен, че те ще бъдат много приятни.

Руби обви ръце около врата му и го целуна страстно и всеотдайно.

— Това ще бъдат най-хубавите дни в живота ни — прошепна тя. — Можеш да ми вярваш...

Те отново се целунаха. Той имаше лошото предчувствие, че може би все пак ѝ е обещал твърде много. Всичко зависеше от това, какво ще реши съдът, а върху неговото решение Ласитър нямаше никакво влияние. Дали тя разбираше това? Въпреки че не е участвала в никакво нападение, като укривателка е виновна пред закона. Поради това няма да ѝ се размине, без да отговаря. Но дали можеше да ѝ го обясни, когато тя е в такова състояние? Ако преди малко не беше дошъл навреме, тя щеше да изстреля куршум в главата си. Той беше на мнение, че първо трябва да я успокои, за да не ѝ дойдат пак такива глупави мисли.

— Колко съм глупава, Ласитър — усмихна се Руби измъчено. — Аз вече си представям прекрасно бъдеще, а е сигурно, че няма да мога да избягна наказанието. Не съм и заслужила друго. Но няма да е толкова лошо. Как мислиш?

Той кимна успокоително.

— Правилно виждаш нещата. Наистина ще трябва да отговаряш за всичко. Само така ще успееш да започнеш нов живот. Но аз вярвам в тебе — той я погали по косата и продължи, усмихвайки се: — Как ти дойде тази идея всъщност, Златна лейди?

Той видя как тя се развълнува.

— Трябва ли да ти разкажа, Ласитър?

— Ти трябва сама да решиш. Може би така е по-добре. Имаше ли нужда от помощ? Някой мъж ли те наведе на тази идея?

Тя кимна измъчено:

— Може би за мен е по-добре, ако ти кажа цялата истина, Ласитър. Иначе един ден всичко може да започне отначало и няма да мога да изляза от този дяволски кръг. Ти трябва да научиш всичко. Може би ще намериш тогава изход за мен. Идеята бе на един мъж. Някога много го обичах, но сега не знам как бих се отнасяла към него,

ако един ден се появи отново. Може би междувременно да е пуснат на свобода. Ако се върне, ще ме пита какви доходи е донесъл планът му. Ще поиска обратно и собствените си пари, които аз съхранявах в мазето, докато излезе от затвора. Беше злато за около 20 000 долара. И то е плячка от нападение над една пощенска кола. Преди да бъде затворен, моят приятел успя да прибере златото на сигурно място. Сега тези двама шерифи ще го вземат. Ще бъда с празни ръце, когато се появи Пенхендъл Джонс.

Ласитър беше изненадан.

— Пенхендъл Джонс? — изтръгна се от него. — Той е твой любовник, Руби?

— Така е — отвърна тя дръзко. — Да, Ласитър, аз съм любовница на човек, който е вън от закона. Негова е идеята да превърнем това ранчо в място за съхранение на плячката на бандити, които не искат да си имат работа с властта. Смятах го за прекрасен план, Ласитър. Не мислиш ли?

Той вдигна рамене.

— Много оригинално! Наистина ли искахте да се задоволите с десетте процента?

— Никога не съм мислила за повече.

— А Пенхендъл Джонс?

— Не знам, Ласитър. Мисля, че той ще превърне живота ми в ад, когато се върне и види, че не съм успяла.

Той искаше да каже още нещо, но в този момент влязоха двамата шерифи, следвани от свещеника и неговата дъщеря.

Ласитър и Руби се разделиха. Шерифите погледнаха строго Златната лейди.

— За съжаление трябва да дойдете с нас, госпожице Стентън — каза единият. — И вие също, мистър Ласитър. Трябва да бъдат обяснени още много неща. Докато всички въпроси не се изяснят докрай, ще ви считаме за наши пленници.

Шерифът имаше право, но въпреки това Ласитър попита:

— Какво имате против мен?

— Срещу вас е налице съмнение, че сте съдружник на Руби Стентън. Или можете да отречете това?

— Да, мога — отговори Ласитър. — Прочетете този документ и тогава ще знаете със сигурност. Между другото, госпожица Руби

Стентън и аз сме партньори. Въпреки че го нямам написано на документ, мога да ви дам думата си, шерифе. А и отец Себастиан също може да свидетелства, че госпожица Стентън и аз изпълняваме задача на мексиканското правителство, която, както знаете, успяхме да изпълним. Попитайте отец Себастиан. Той ще го потвърди.

Шерифите погледнаха въпросително свещеника, който кимна усмихнато:

— Мога да потвърдя всяка дума. От самото начало знаех за тази тайна мисия.

Един от шерифите прочете набързо удостоверението, което беше извадил Ласитър. Но той се мъчеше напразно да разбере смисъла на текста. Личеше добре само печатът на някаква мексиканска служба.

— Не може да се каже, че това е някакво доказателство, господин Ласитър. От това човек не може да разбере почти нищо.

— Но е достоверно и е наред — отвърна Ласитър с голяма увереност. — Мога и да ви разкажа някои неща, които ще ви убедят окончателно, но трябва първо да получа разрешение. Мисля, че ме разбирате. Моля, приберете на сигурно място цялата плячка, господа, а също и златото, което принадлежи на мексиканското правителство. Обещавам ви, че ще бъда още известно време на ваше разположение заедно с госпожица Стентън. Съгласни ли сте с това, господа? Надявам се, че да, за ваше добро е.

Последните думи той изговори с острога, която не можеше да се отмине. Двамата шерифи се спогледаха за момент, след това кимнаха. Решаващо за тях беше, че Ласитър им предоставя доброволно златото. По този начин можеха да се върнат с огромен успех и със сигурност щяха да пожънат лаври, които всъщност не им се полагаха. Освен това не искаха разправии с по-високостоящи служби. Щом един мъж е така самоуверен, той навярно има основание.

— Добре, господин Ласитър. Вярваме на вашата дума.

Вечерта всички се бяха събрали във всекидневната на ранчото. Руби и Тина бяха приготвили вечерята.

— Е, всичко намери своя добър край — каза свещеникът. — Какво възнамерявате да правите сега, Руби? Ще се явите ли пред съда в случай, че получите призовка?

— Да — отвърна тя твърдо. — Разбрах, че няма смисъл да се крия. Ако ме осъдят, ще приема наказанието.

Отец Себастиан се усмихна доволно и одобрително.

— Сега имате нужда само от добър партньор, който да ви помогне да преустроите ранчото си.

Той хвърли кос поглед към Ласитър, който веднага вдигна отбранително ръце.

— Не, не, Себ, стари мошенико. От това нищо няма да излезе. Не се оставям да ме завържат на верижка.

— И аз не съм разчитала на това! — нападна го ядосано Руби. — Ти не би бил подходящият мъж, който да живее продължително време с мен, Ласитър.

— Още по-добре — усмихна се той. — Но няколко дни трябва да изтърпиш моята компания, Златна лейди.

Изведнъж пламъкът на свещите на масата затрептя. Вратата се отвори, за да влезе някакъв човек, след това тя беше затворена с такава сила, че ударът прозвуча като изстрел.

— Останете всички спокойно седнали! — заповяда един груб глас. — В ръцете си държа „Паркър“ с рязани цеви. С един изстрел ще избия всички ви.

Руби Стентън беше като вкаменена.

— Джонс! — изговори с треперещи устни тя. — Ти ли си наистина?

— Да, аз съм, скъпа — каза той. — Да не си си помислила, че съм заминал завинаги? Изглежда, докато ме е нямало, не си скучала. Кой е този тип до тебе? Мисля, че ти помага да раздаваш парите си на хората. По пътя срещнах няколко стари приятели. Не знаех въобще, че те наричат Златната лейди. В последно време трябва доста да си се облажила. Надявам се, че и за мен е останало нещо.

Пенхендъл Джонс се приближи до осветената от свещите маса и застана пред нея черен и заплашителен, с рязана пушка в ръка.

Руби скочи.

— Но, Джонс! — извика тя. — Не знаеш ли какво се случи, докато те нямаше? Всичко се обърка. Седни при нас и аз ще ти обясня.

— Стой си на мястото! — изръмжа Пенхендъл Джонс. — Тогава ще ми разкажеш какво става тук. Кой е този до теб?

— На този въпрос, мога и аз да ти отговоря — каза Ласитър. — Името ми е Ласитър. Ти сякаш наистина нямаш понятие какво става тук?

— Едва преди половин час стигнах реката — изръмжа Пенхендъл Джонс. — Оставих коня си на другия бряг. Руби, това трябваше да бъде изненада за теб. Надявах се да напълня джобовете на седлото си със злато и точно това ти ще направиш сега. Хайде, слизай в мазето и донеси толкова, колкото можеш да носиш. Нямам много време. Преследват ме, понеже избягах от затвора. При това убих двама от пазачите. Трябва колкото е възможно по-бързо да изчезна оттук.

Руби поклати сковано глава.

— Джонс, трябва да ти обясня нещо. Някои неща се промениха. Не мога да ти дам вече нищо. Златото го няма. Пристигнаха няколко шерифа и конфискуваха всичко.

Пенхендъл Джонс сякаш полудя.

— Какво чувам? — извика той. — Аха, вече се досещам. Със сигурност в тази работа пръст има този негодник Ласитър. Знам и как е станало това. Той те е свалил и ти, в глупостта си, си му доверила нашата тайна, Руби! Сега ще си разчистим сметките. Стани, Ласитър! Можеш дори да използваш револвера си. Тогава другите поне ще кажат, че си умрял като мъж.

Яростта го заслепяваше. Това, което му се случи в последно време, беше прекалено много: драматичното бягство, мисълта, че навсякъде има неприятели, надеждата да вземе златото и радостта, че скоро ще бъде отново с Руби, а сега и последното разочарование. Нищо вече не би могло да го спре да убива в сляпа ярост.

— Джонс! — извика Руби отчаяно. — Бъди разумен! Ще ти обясня всичко. Аз...

— Не, не искам да чувам нищо повече! — изръмжа той. — Стани, Ласитър! Умри като мъж!

— Не го правете, Пенхендъл! — прозвуча благият глас на свещеника. — Не ставайте отново убиец!

Пенхендъл Джонс се извърна към него. Изкрещя диво и изпразни една от цевите на пушката си. Но отец Себастиан вече не беше на мястото си. Той се бе свил под масата и беше извадил изпод расото си един револвер. Оттам се прицели и стреля в краката на бандита. В

същия момент стреля и Ласитър. Не виждаше друга възможност. След това в помещението се възцари тишина.

Пенхендъл Джонс лежеше безжизнен на пода. Руби закри лицето си с длани и захлипа. Обзета от паника, Тина се бе хвърлила на гърдите на Ласитър и се бе вкопчила в него.

Отец Себастиан коленичи до мъртвия и прочете една молитва.

Ласитър си мислеше, че животът продължава за всички, които преживяха тези бурни, кървави дни. Той щеше да остане още няколко дни в ранчото с Руби Стентън и може би заедно с Тина, дъщерята на отец Себастиан.

Ласитър се усмихна на тези свои мисли, но все още не знаеше точно как ще постъпи.

Всичко щеше да се нареди от само себе си. За него следващите дни със сигурност нямаше да бъдат скучни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.